

צבא ההגנה לישראל

תיק מס': 5348/11

02/04/2013

בית המשפט הצבאי ביהודה

בפני הרכב השופטים :
 רס"ן אמיר דהאן - שופט
 רס"ן זאב אפיק - שופט
 רס"ן סטיב ברמן - שופט

התביעה הצבאית

(ע"י ב"כ עוה"ד סרן מזי מקונן, סרן בתיה פיטריו, וסרן יעל וגון - כהן)
 נגד

ואאל סלמאן מחמד אל ערג'ה ת.ז. XXXXXXXXX – שב"ס

(ע"י ב"כ עו"ד חאלד אערג')

בשם משפחת פלמר : עו"ד אדריאן אגסי .

חקיקה שאוזכרה:

צו בדבר הוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), תש"ע-2009: סע' 86, 129(ב),
 201(א)(2), 204, 205, 209(א), 209(ב), 210(א), 212, 212(3), 228(א)

פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971: סע' 10

הכרעת דין

בפתח הדברים וכמצוות המחוקק אנו מודיעים כי הנאשם :

זוכה מן העבירות האמורות בפרטי האישום הבאים :

בפרט אישום מספר 2 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.
 בפרט אישום 3 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.
 בפרט האישום מספר 4 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.
 בפרט האישום מספר 16 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.

הנאשם הורשע בעבירות האמורות בפרטי האישום:

בפרט אישום מספר 18 ו-19 הורשע הנאשם פה אחד בעבירות של גרימת מותם בכוונה של אשר פלמר ז"ל ויהונתן פלמר ז"ל.

בפרט האישום הראשון הורשע הנאשם בחברות בקבוצה שגרמה מוות בכוונה. **עבירה לפי סעיף 209 (ב) לצו בדבר הוראות בטחון** [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרטי האישום 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, הורשע הנאשם ברוב דעות בעבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי **סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון** [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרטי אישום 15, 16, 17, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30 הורשע הנאשם פה אחד בעבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי **סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון** [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרטי אישום 2, 3 ו-9 הורשע הנאשם פה אחד בעבירות של של יידי חפצים לעבר רכב נוסע עבירה לפי **סעיף 212(3) וסעיף 201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון** [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרט אישום מספר 22 הורשע הנאשם בעבירה של שיבוש הליכי חקירה ומשפט עבירה לפי **סעיף 228 (א) וסעיף 201 (א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון** [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

כבוד השופט אמיר דהאן

א.כתב האישום ומהלך הדיון

הנאשם, **ואאל סלמאן מחמד אל ערג'ה**, מחלחול הועמד לדין ביום 20/11/11 בפני בית משפט זה. כמפורט בכתב האישום, הואשם הנאשם ב – 30 פרטי אישום.
 כמעט כל פרטי האישום אשר התרחשו נושאים אופי דומה מאוד (שיקרא בהכרעת דין זו "השיטה המיוחדת"):

- יציאה בחבורה במכונית.
- ליקוט אבנים, מהן אבנים גדולות.
- נסיעה במכונית על כביש מהיר, כביש 60, שבו יש תנועה משותפת של ערבים ויהודים.
- זיהויה של המטרה כרכב נוסעים אזרחי של יהודים.

- יידוי אבן מתוך הרכב הנוסע אל הרכב הנוסע מולו, לכיוון השמשה הקדמית בצד הנהג לרוב עד שלוש פעמים בנסיעה אחת.
- המשך נסיעה.

בשני פרטי אישום הואשם הנאשם בעבירה של גרימת מותם בכוונה של אב ובנו התינוק – אשר ויהונתן פלמר זכרם לברכה .

בפרט אישום אחד הואשם הנאשם בעבירה של חברות בקבוצה שגרמה מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209 \(ב\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרט אישום נוסף בו יודה בקבוק זכוכית ולא אבן הואשם הנאשם בעבירה של יידוי חפצים לעבר רכב נוסע עבירה לפי [סעיף 212\(3\)](#) ו**סעיף 201(א)(2)** לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרט אישום נוסף הואשם הנאשם בעבירה של שיבוש הליכי משפט עבירה לפי [סעיף 228 \(א\)](#) ו**סעיף 201 (א)(2)** לצו בדבר הוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

ביתר 25 פרטי האישום הואשם הנאשם בעבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) ו**סעיפים 204, 205** ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

במהלך משפטו של הנאשם הוגש כל חומר הראיות בהסכמה על פי רשימה וכתב האישום תוקן שלוש פעמים בהסכמת הצדדים .

- על פי פרוטוקול בית המשפט מיום 03/06/12 הוגשו אמרותיו של עלי סעדה בהסכמה על פי סעיף 10ב' לפקה"ר, לאחר שהעד כבר עלה על דוכן העדים, ואמר מספר דברים ובהם בקשה להוציא את משפחתו של הנאשם מהאולם בעת מסירת עדותו כדי למנוע סכסוך בין המשפחות בעקבות העדות.

- ביום 11/09/12 הועבר התיק להרכב זה בהסכמת הצדדים ולבקשת התביעה וזאת לאחר שנשמעה עדות השותף עלי סעדה בפני כב' השופטים עצמון, בר און, והיילברון . הצדדים הסכימו שהדיון ימשיך מאותה נקודה בה הופסק.

- במעמד זה הסכים הסנגור להגשת חומר הראיות בעניינו של מומחה המז"פ נדב לויין בעניין תכונותיה הקינטיות של שיטת יידוי האבנים מרכב לרכב. כן הוגשו באותו הדיון אמרותיו של איאד אלבו. התיק נקבע להוכחות לגבי שני עדים שנתרו והם איש שירות הביטחון הכללי המכונה "בנג'יי" והעד המפליל מחמד חליל מחמד אלבו .

- ביום 24/12/12, אשר היה קבוע לשמיעת עדי התביעה שנותרו, ולשמיעת עדות הנאשם להגנתו, הודיעה התביעה על בקשתה לתיקון כתב האישום על ידי הוספתם של שני מתלוננים דוד לוסקי והלל לנדאו. חומר הראיות בעניין מתלוננים אלה נמסר לסנגור עוד בראשית ההליך.
- לאחר מספר הצעות של בית המשפט להסדרים דיוניים, הסכימו הצדדים להגשת חומר הראיות בעניינם של יתר עדי התביעה, כולל אלה שבגינם נתבקש תיקונו של כתב האישום והתיק נקבע למועד אחר לעדות הנאשם – לבקשת הצדדים.
- ביום 24/01/2013 העיד הנאשם להגנתו.
- ביום 04/03/2013 סיכמו הצדדים את טענותיהם בעל פה וביקשו מועד נוסף להגשת השלמות בכתב.
- ביום 24/3/2013 הגישה התביעה את השלמת הסיכומים בכתב. ביום 28/03/2013 הגיש הסנגור הודעה מטעמו בתורת השלמת סיכומים מטעם הנאשם.

ב. סיכומי הצדדים

התביעה בסיכומיה ביקשה לדחות את גרסאותיו של הנאשם בעדותו ובאמרותיו, ולאמץ מתוך אמרות העדים שהוגשו בהסכמה, את הגרסה האמורה בכתב האישום.

התביעה ביקשה ליחס לנאשם יסוד נפשי של כוונה הן מתוך אמירותיו שלו לאחרים בתוך חומר הראיות, והן מתוך "חזקת הכוונה" – היא החזקה המייחסת לאדם את התוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו שלו, כאשר הטענה הייתה כי מוות היא התוצאה הטבעית הנובעת מיידוי אבנים בדרך ובשיטה בהן יידו הנאשם וחולייתו.

הסנגור, אשר סיכם בעל פה ביום 04/03/13 התייחס אך ורק לשאלת היסוד הנפשי הנדרש להרשעה באישומים 2-30 ולא פירט כל עניין עובדתי הקשור בהם.

הסנגור תמך את טענתו בניסיונו העשיר בעריכת דין באזור בכלל, ובהופעה בפני בית משפט זה בפרט, וטען כי עד לאירוע מותם של הקורבנות בתיק זה, לא היה כל אירוע המעיד על כך שניתן לגרום מוות באמצעות יידוי אבנים.

הסנגור לא התייחס כלל לשאלות של משקל הראיות, מהימנות הנאשם, או ליסוד העובדתי באישומים האחרים, ולא העלה טענות בשאלת הקשר הסיבתי של המעשה לגרימת המוות. למעשה לא חלק הסנגור בשאלות אלה גם במהלך ההליך בבית המשפט.

ביום 28/03/2013 הגיש הסנגור את השלמת סיכומיו בכתב ובה הדגיש כי הנאשם מודה בכל **עובדות** כתב האישום אך כופר ביסוד הנפשי ומכאן גם באשמה המיוחסת לו במעשים של רצח וניסיון לרצח עמדה זו תאמה למעשה את קו ההגנה שהציג הסנגור מתחילתו של המשפט.

הסנגור הדגיש בסיכומיו כי המדובר הוא במקרה חריג ונדיר בו נהרג אדם מפגיעת אבן במכוניתו. בהיות האישומים מבוססים על מקרה חריג ונדיר, טען הסנגור כי יש להתייחס אליהם כאילו לא

יכול היה הנאשם לגבש כוונה במובן של צפיית תוצאת מוות ולא במובן של חפץ בתוצאת מוות. משכך עתר הסנגור להרשיע את מרשו ב- 29 עבירות של יידוי אבנים על רכב נוסע.

גם התביעה הסכימה כי מדובר במקרה שלא בא בפני בית המשפט שנים רבות ונזקקה לפסיקה משנות השמונים. הפסיקה שהגישה התביעה - אינה רלוונטית באשר עסקה בכלי רכב שבהם יידוי אבנים והצתה גרמו יחד למוות של נהג, באירוע של פגיעה המונית משותפת, וסקילה מטווח קצר, נסיבת מעורבותו של הרכב לא הייתה רלוונטית לעניין שם.

פסקי דין¹ אחרים אינם רלוונטיים שכן בזמנו, לא חייב הדין הנוהג באזור יסוד נפשי של כוונה במובן של חפץ בתוצאה לעבירה של גרימת מוות בכוונה ודי היה בצפייה של תוצאת מוות או חבלת גוף חמורה².

אכן, מקרה חריג לפנינו וחריגותו ניכרת בשלושה משתנים :

חריג בשיטת הביצוע : שיטת ביצוע של יידוי אבנים מרכב נוסע לרכב הנוסע מולו³

חריג במספר הפעמים הרב ובתכיפות הגבוהה שבה הופעלה השיטה.

חריג בתוצאתו האיומה של אחד מן המעשים והוא מותם המזעזע של אשר ויהונתן פלמר זכרם לברכה, אב ובנו התינוק שהחזיר את נשמתו לבורא בטרם הוציא את שנתו.

ג. תשתית עובדתית מוסכמת

לאור סיכומיו של הסנגור יש לקבוע כי עובדות כתב האישום – להבדיל מהלך נפשו של הנאשם הוכחו כדכתיב :

פרט אישום ראשון:

- בתחילת חודש ספטמבר 2011, לאחר שריפת מסגד בשכם, התאחדו הנאשם, עלי ע"א האדי אסמעיל סעדה (להלן- "עלי"), מחמוד מחמד חסן אלבאו (להלן- "מחמוד"), מחמד חליל מחמד אלבו (להלן- "מחמד") ואיאד באג'יס מחמד אלבו (להלן- "איאד") יחדיו לחוליה שמטרתה לבצע פעילות נקמה כנגד היהודים.
- עיקר פעילות החוליה היתה ביצוע פיגועים במתווה של יידוי אבנים מרכב נוסע, כנגד רכבים ישראלים.

¹ התביעה הצבאית הביאה לפנינו את רמ/1075/83 **התובע הצבאי נ' צביח**, פש"מ ו 442 ו- שכ/5111/78 **התובע הצבאי נ' אבו ימן**, פש"מ ב 271 שהם כמובן פסקי דין של הערכאה הראשונה בטרם הייתה באזור יהודה והשומרון ערכאת ערעור – לפני 1989.

² דין זה שונה רק ב ע/איו"ש 79/99 שמאסנה נגד התובע הצבאי (פוסם בנבו)

³ שיטה אשר עלתה לפנינו רק בשנה האחרונה [תיקי (יהודה) 1845-7/12 פרשת עלאמה והערעורים עליהם] ביהמ"ש בדק ומצא כי פעם אחת נדרש ביהמ"ש ישראלי לעניין דומה [תי"פ (שלום פתח – תקווה) 3013/01 **מד"י נגד בנימין גל**, [פורסם בנבו], וע"פ (מחוזי ת"א) **בנימין גל נגד מד"י**]. באותו עניין הורשע הנאשם שם בכך שנהג ברכב שחלף על פני רכב אחר, אחד מנוסעי הרכב הוציא את פלג גופו העליון מחלון הרכב וזרק אבן לעבר מונית שחלפה. האבן חדרה למונית, ופגעה בראשו של הנהג לאחר מכן ניסה הנאשם שם להימלט ממעצר. באותו מקרה הואשם הנאשם בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה והפרעה לשוטר, ודינו נגזר ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין התקבל מטעמי זיהוי.

3. כך, במסגרת פעילות החוליה, ביום 23.09.11 ביצעו שניים מחברי החוליה; הנאשם ועלי, פיגוע במתווה כאמור, במהלכו נהרגו אשר פלמר ז"ל ובנו הפעוט יהונתן פלמר ז"ל, אשר רכבם נפגע מאבן שהושלכה לעברם והתדרדר לשולי הדרך.

פרט אישום שני

1. בתחילת חודש ספטמבר 2011, נסעו הנאשם, איאד ומחמד ברכב של הנאשם, מונית מסוג פולקסווגן גטה צהובה שמספרה 91-546-30 (להלן- "המונית"), לאדמתו של האחרון, בין סעיר וחלחול.
2. בדרך חזרה לחלחול, בשעות אחר הצהריים וקודם לחזרתם לרכב, אספו השלושה שני אבנים.
3. במהלך נסיעתם, אחרי הכפר סעיר, הבחינו ברכב ישראלי שנסע על הכביש לכיוונם. בעת שזה התקרב לעברם, השליך לעברו הנאשם את האבנים האמורות.

פרט אישום שלישי:

1. זמן קצר לאחר האירוע הקודם בחודש ספטמבר 2011, נסעו הנאשם, עלי, מחמוד, מחמד ואיאד לבית לחם במונית של הנאשם, לבקר את חסן סעדה במאפייה בה עבד.
2. בדרכם חזרה לחלחול, בשעות הלילה, היו ברשות הנאשם וחברו, עלי, ארבע אבנים, אותן תכננו ליידות לעבר רכבים ישראלים הנוסעים בכביש.
3. בעת נסיעתם על כביש 60, בסמוך לבית אומר, השליכו הנאשם ועלי את האבנים האמורות, לעבר שני רכבים שחלפו על פניהם, שתי אבנים לעבר כל כלי רכב.
4. אחת מן האבנים פגעה באחד מן הרכבים האמורים.

פרט אישום רביעי :

1. זמן קצר לאחר האירוע הקודם, בחודש ספטמבר 2011, נסעו הנאשם ומחמוד במונית של הנאשם, בכביש 60 באזור שבין סעיר לחלחול.
2. בעת נסיעתם אמר הנאשם למחמוד כי בכוונתו ליידות אבנים, תוך כדי נסיעה, לעבר רכבים שנוסעים על כביש 60.
3. ואולם, לאור איומיו של מחמוד לצאת מן הרכב ולאור בקשותיו, שב הנאשם ואאל לחלחול מבלי שביצע יידוי אבנים לעבר רכבים חולפים.

פרט אישום חמישי :

1. זמן קצר לאחר האירוע הקודם, בחודש ספטמבר 2011, נסעו הנאשם, מחמד ומחמוד במונית של הנאשם, מחלחול לכיוון חברון, על כביש 60.
2. זמן קצר לאחר שיצאו מחלחול, עצרו בצד הדרך והנאשם אסף לרשותו אבן. לאחר מכן, המשיכו בנסיעה.
3. במהלך נסיעתם על כביש 60, באזור טלעת, הבחין הנאשם באוטובוס בצבע ירוק, נוסע על כביש 60 מכיוון חברון. כשהאוטובוס התקרב אליהם, השליך לעברו הנאשם, תוך כדי נסיעה, את האבן האמורה. בעקבות כך עצר האוטובוס אחרי מספר מטרים.

פרט אישום שישי:

1. ביום 10.09.11 נסע הנאשם לסעיר, יחד עם מחמד, איאד ומחמוד ברכב של הנאשם.
2. במהלך נסיעתם, הבחינו הנאשם ושותפיו במונית ישראלית, כשזו התקרבה יידה מחמד אבן לעברה. האבן פגעה במונית הישראלית.

פרט אישום שביעי:

1. בסמוך לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעה.
2. אז הבחינו ברכב ישראלי הנוסע לכיוונם. כשזה התקרב יידה איאד אבן לעברו. **האבן פגעה ברכב.**

פרט אישום שמיני:

1. לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעה והגיעו לסעיר.
2. בדרכם חזרה מסעיר, עצרו הנאשם ושותפיו בחלקת אדמה השייכת למשפחתו של הנאשם וסעדו יחדיו. לאחר מכן שבו למונית, לא לפני שהנאשם הרים אבן במשקל 1 ק"ג והניחה בתוך המונית בסמוך אליו.
3. הנאשם ושותפיו המשיכו בנסיעה לכיוון חלחול. בהגיעם סמוך ליישוב כרמי צור, הבחינו הנאשם וחבריו ברכב ישראלי, הנוסע לכיוונם בנתיב הנגדי. כשחלף הרכב הישראלי לידם, תוך כדי נסיעת שני הרכבים זה לקראת זה, נטל הנאשם אבן והשליכה על הרכב הישראלי.

פרט אישום תשיעי:

1. לאחר האירוע הקודם נסע הנאשם יחד עם מחמד ואיאד במונית של הנאשם, על כביש 60 לכיוון בית אומר. בדרך הנאשם הוריד את מחמד בשוק.
2. בדרכם חזרה, אספו הנאשם ואיאד את מחמד, אשר רכש, בטרם שב למונית, שלושה בקבוקי קוקה קולה מזכוכית והביאם לרכב. תוך כדי הנסיעה, שתו הנאשם ושותפיו את תוכן הבקבוקים ושמרו את בקבוקי הזכוכית הריקים.
3. בהגיעם לאזור אלחואר, על כביש 60, יידו הנאשם וחבריו את בקבוקי הזכוכית לעבר שני רכבים ישראליים שחלפו במקום. **אחד הבקבוקים פגע באחד הרכבים.**

פרט אישום עשירי:

1. בתאריך 15/9/11 נסע הנאשם יחד עם מחמד ואיאד לחברון.
2. במהלך נסיעתם, באזור אלחואר, הבחינו הנאשם ושותפיו ברכב ישראלי הנוסע לכיוונם. כשזה התקרב אליהם, יידה איאד אבן לעברו.

פרט אישום אחד עשר:

1. בסמוך לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעה.
2. אז הבחינו ברכב ישראלי נוסף הנוסע לכיוונם. כשזה התקרב אליהם, יידה מחמד אבן לעברו.

פרט אישום שנים עשר:

1. בתאריך 16/09/2011 נסע הנאשם יחד עם מחמד, מחמוד ועלי על כביש 60 במטרה ליידות אבנים.
2. בדרכם הבחינו ברכב ישראלי הנוסע על הכביש לכיוונם. כשזה הגיע בסמוך אליהם, יידה מחמד אבן לעבר הרכב.

פרט אישום שלושה עשר:

1. מיד לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעה.

2. אז הבחינו באוטובוס ישראלי הנע לכיוונם. כשזה התקרב, יידה הנאשם אבן לעבר האוטובוס. האבן פגעה באוטובוס.

פרט אישום ארבעה עשר:

1. בתאריך 17/09/2011 נסע הנאשם יחד עם מחמד, איאד ומחמוד במונית של הנאשם, לדהישה, לבקר את אחיו של איאד במאפיה בה עובד.
2. בדרכם חזרה, על כביש 60, ותוך כדי נסיעה, יידה הנאשם אבן לעבר רכב ישראלי שחלף בסמוך אליהם.

פרט אישום חמישה עשר:

1. בתאריך 20/09/2011, נסע הנאשם לבית אומר להסיע פועלים. בדרכו חזרה, באזור ואדי מחיסון, הבחין הנאשם ברכב ישראלי. הנאשם יידה אבן שהייתה ברשותו לעבר הרכב הישראלי. כתוצאה מפגיעת האבן, סטה הרכב מן הכביש, התהפך והתדרדר לצידי הדרך.

פרט אישום שישה עשר:

1. במועד האמור לעיל נסע הנאשם יחד עם מחמד לבית לחם. במהלך נסיעתם ביקש מחמד מהנאשם כי יעצור את רכבו. הנאשם עצר את הרכב ומחמד ירד ממנו.
2. אז הגיעה למקום מונית ציבורית, ומחמד יידה לעברה אבן. **האבן פגעה במונית.**

פרט אישום שבעה עשר:

1. בתאריך 23/09/2011 נסע הנאשם יחד עם מחמד, לכיוון מפעל בבית אומר, אליו הובילו קרטונים.
2. במהלך נסיעתם, באזור סעיר, הבחינו הנאשם ומחמד באוטובוס ישראלי הנוסע לכיוונם. כזה התקרב אליהם, יידה הנאשם אבן לעבר האוטובוס. **האבן פגעה באוטובוס.**

פרט אישום שמונה עשר ופרט אישום תשע עשרה:

1. בתאריך 23/09/2011 נפגשו הנאשם ועלי לאחר תפילת יום שישי, בשעה 14:00 לערך, סמוך לביתו של עלי בחלחול, ויצאו לנסיעה על כביש מס' 60 במונית.
2. במהלך הנסיעה, עצרו השניים באזור "אלחואור", לפני צומת חלחול הצפונית המובילה לכביש 60, ואספו שלוש אבנים גדולות, בגודל כף יד לערך כל אחת, במטרה ליידות אותן לעבר רכבים ישראליים שיחלפו לידם בכביש. הנאשם ושותפו הניחו את האבנים בסמוך אליהם ברכב והמשיכו בנסיעה לכיוון כביש 60.
3. לאחר שעלו על כביש 60, הבחינו הנאשם ושותפו ברכב ישראלי שנסע לכיוונם בנתיב הנגדי. כאשר רכב זה התקרב אליהם מרחק של מטרים ספורים, יידו הנאשם ושותפו לעבר הרכב אבן אחת מן האבנים שאספו, כמפורט להלן בפרט אישום עשרים.
4. לאחר מספר דקות, בסמוך למגדל שמירה של חיילים המוצב באזור על כביש 60, הבחינו השניים באוטובוס אגד קו 160, שנסע לכיוונם בנתיב הנגדי, בו נהג יובל אזולאי. כשהאוטובוס התקרב מרחק של מטרים ספורים מהם, יידו לעברו השניים, תוך כדי נסיעה, אבן מן האבנים שאספו, כמפורט להלן בפרט אישום עשרים ואחד. **השניים הבחינו כי הרכב נפגע.**
5. לאחר מכן, הבחינו ברכב פרטי מסוג סובארו הנוסע לכיוונם, בנתיב הנגדי, בו נהג אשר הלל פלמר ז"ל ובנו בן השמונה חודשים נסע עימו ברכב. בעת שזה התקרב אליהם, והיה במרחק של מטרים ספורים מהם, יידו לעברו הנאשם ושותפו, תוך כדי הנסיעה, את האבן הנוותרת. האבן פגעה בשמשה הקדמית של הרכב.

6. כתוצאה מפגיעת האבן האמורה, גוש בטון במידות של כ- 5 * 18 * 16 ס"מ, התנפצה שמשות הרכב הקדמית של הרכב, אשר פלמר ז"ל שנהג ברכב נפגע מהאבן. כתוצאה מכך איבד אשר פלמר ז"ל שליטה על הרכב, סטה מן הכביש, התנגש במעקה הבטיחות והתדרדר לצידי הדרך. במהלך התדרדרות הרכב, נפלו על גג הרכב אבנים גדולות ומעכו את הרכב.
7. כתוצאה מכך נהרגו אשר הלל פלמר ז"ל, ובנו הפעוט יהונתן אליהו פלמר ז"ל.
8. לאחר שהבחינו הנאשם ושותפו כי פגעו ברכב האמור, וזה סטה מן הדרך והתנגש במעקה הבטיחות, אמר הנאשם לעלי "אדם שרוצח יהודי לא ייפגש באש הגיהנום" או דברים בעלי משמעות דומה.
9. השניים המשיכו בנסיעתם במהירות לעבר חלחול, לביתו של עלי. שם עלו הנאשם ושותפו על גג הבית וצפו בזירת הפיגוע מרחוק.

פרט אישום עשרים:

ביום 10/09/2011 במקום ובנסיבות האמורות לפרט האישום השישי, יידו הנאשם ושותפו, תוך כדי נסיעה, אבן גדולה, בגודל כף יד לערך, לעבר רכב פרטי ישראלי אשר נסע בנתיב הנגדי, לכיוונם, ממרחק של מטרים ספורים.

פרט אישום עשרים ואחד:

ביום 26/09/2011 יידו הנאשם ושותפו, אבן גדולה, בגודל כף יד לערך, לעבר אוטובוס אגד קו 160 בו נהג יובל אזולאי, אשר נסע בנתיב הנגדי, לכיוונם, ממרחק מטרים ספורים. האבן האמורה פגע באוטובוס וגרמה לנזקים.

פרט אישום עשרים ושניים:

לאחר ביצוע הפיגוע ביום 23/09/2011, ולאחר שצפו על זירת הפיגוע מביתו של עלי, נסעו הנאשם ועלי שותפו לשטוף את המונית אשר שימשה אותם לביצוע הפיגוע, במכוון לשטיפת מכוניות בחלחול. כמו כן, הסירו השניים מדבקות וכתוביות שהיו על המונית, ואשר היה בהם כדי להביא לזיהוי המונית ולזיהויים.

פרט אישום עשרים ושלושה:

1. ביום 24/09/2011, נסע הנאשם יחד עם מחמד, איאד ומחמוד לחברון.
2. בדרכם חזרה, על כביש 60, כארבעה ק"מ לפני צומת חלחול, עצר הנאשם את הרכב וביקש ממחמד לרדת ולהביא אבנים. מחמד ירד מהרכב, ואסף שלוש אבנים במשקל 1 ק"ג כל אחת, ושב עימן לרכב.
3. הנאשם ושותפיו המשיכו בנסיעה ולאחר כשני ק"מ הבחינו באוטובוס ישראלי הנוסע לכיוונם בנתיב הנגדי. כשחלף האוטובוס לידם, תוך כדי נסיעת שני הרכבים זה לקראת זה, נטל מחמד את אחת האבנים והשליכה על האוטובוס. **האבן פגעה באוטובוס.**

פרט אישום עשרים וארבעה:

1. בסמוך לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעה.
2. אז הבחינו באוטובוס ישראלי נוסף, הנוסע לכיוונם בנתיב הנגדי. כשהאוטובוס הגיע בסמוך אליהם, ותוך כדי נסיעת שני הרכבים זה לקראת זה, יידה מחמד אבן לעברו. **האבן פגעה באוטובוס.**
1. ביום 26/09/2011, נסעו הנאשם, מחמד וחסן באגיס מחמד אלשיחי סעדה/אלבו (להלן- "חסן") על כביש 60 מחלחול לעבר אלערוב, ברכבו של הנאשם, ובחנו האם קיימת נוכחות של כוחות הביטחון בדרך שעלולה לסכל את הפיגוע שתכננו.

2. לאחר שהנאשם ושותפיו הגיעו לאלערוב, עצרו בכניסה למחנה הפליטים אלערוב, מחמד ירד מן הרכב ואסף שלוש אבנים, במשקל 1.5 ק"ג כל אחת, ושב עמן אל הרכב.
3. השלושה המשיכו בנסיעתם. בהגיעם לאזור בית אומר, ותוך כדי נסיעה, לקח חסן את אחת מן האבנים שאספו, והשליך אותה לעבר אוטובוס ישראלי שחלף מולם בכביש. **האבן פגעה באוטובוס.**

פרט אישום עשרים וחמישה:

ביום 26/11/11 נסע הנאשם יחד עם מחמד, חסן סעדה ומחמד אלבו במכוניתו של הנאשם מחמד ירד מן הרכב ואסף שלוש אבנים במשקל 1.5 קילוגרם כל אחת וחסן יידה את אחת האבנים באוטובוס חולף.

פרט אישום עשרים ושישה:

1. ביום 26/09/2011, נסעו הנאשם, חסן ומחמד ברכבו של הנאשם, על כביש 60, לכיוון היישוב "אפרת".
2. במהלך הנסיעה או קודם לכן, אספו הנאשם ושותפיו אבנים, אשר ישמשו אותם לצורך ביצוע הפיגוע.
3. במהלך הנסיעה, בכביש בין היישוב אפרת ליישוב תקוע, הבחינו השלושה ברכב ישראלי מסוג טנדר בצבע ירוק, בו נהג באותה העת הלל לנדאו, נוסע בנתיב הנגדי.
4. עת שחלף מולם הרכב האמור, תוך כדי נסיעת שני הרכבים זה לקראת זה, השליכו לעברו הנאשם ומחמד שתי אבנים, כל אחד אבן אחת, ופגעו בו, בציוד השמאלי.

פרט אישום עשרים ושבעה:

1. לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעתם על כביש 60 לכיוון תקוע, שם ביצעו פניית פרסה ושבו חזרה לכביש 60, לכיוון היישוב אפרת.
2. במהלך נסיעתם, בין היישוב תקוע ליישוב אפרת, השליך חסן אבן לעבר רכב ישראלי בצבע לבן, אשר נסע בכביש, תוך כדי נסיעת שני הרכבים זה לקראת זה. **האבן פגעה ברכב.**

פרט אישום עשרים ושמונה:

1. לאחר שעשו את האמור בפרט האישום הקודם, המשיכו הנאשם ושותפיו בנסיעתם.
2. במהלך הנסיעה, השליך חסן אבן לעבר רכב ישראלי מסוג טנדר, בו נהג דוד לוסקי אשר נסע בנתיב הנגדי, תוך כדי נסיעת שני הרכבים זה לקראת זה. **האבן פגעה ברכב.**
3. כתוצאה מפגיעת האבן נופצה שמשות הרכב הקדמית, נוצר חור בגב לוח השעונים ברכב וכן נפגעה תקרת הרכב.
- 4.

פרט אישום עשרים ותשעה:

1. כשלושה ימים לאחר המועד האמור בפרט האישום הקודם, נסע הנאשם, יחד עם חסן ומחמד.
2. הנאשם ושותפיו נסעו לכיוון בית עווא, ועצרו בצומת "פרש אלהווא" על מנת לאסוף אבנים. מחמד ירד מן הרכב ואסף שתי אבנים במשקל של כ-1.5 ק"ג, כל אחת.

3. שלושה המשיכו בנסיעתם. בסמוך לפרש אלהווא, הבחינו שלושה ברכב ישראלי בצבע לבן הנוסע לכיוונם. כשזה התקרב יידה מחמד, אבן לעברו ופגע בו.

פרט אישום שלוש:

1. בתחילת חודש אוקטובר נסע הנאשם יחד עם מחמד, לבית לחם.
2. במהלך נסיעתם, באזור אפרת, הבחינו הנאשם ומחמד ברכב פרטי הנוסע לכיוונם. כזה התקרב אליהם, יידה הנאשם אבן לעברו.

ד.משקלן של ראיות אשר הוגשו בהסכמה – חלק ממארג הראיות ללא כלל מובנה של משקל מלא.

לאור סיכומי התביעה, יש מקום להבהיר פעם נוספת את עמדתנו בעניין משקלן הראיתי של ראיות שהוגשו בהסכמה ולנמק את דחייתן של טענות התביעה בעניין זה.

מסיכומי התביעה עולה כי התביעה סבורה שעם הגשת חומר ראיות בהסכמה על פי [סעיף 110](#) יש לתת לו מיד משקל מלא, ולגבי סתירות בתוכו, ובתיק שלפנינו קיימות סתירות כאלה בשפע, יש לתת משקל אך ורק לתוכן המפליל את הנאשם כלומר – לזה התואם את כתב האישום.

ראשית לכול, ולמען הבהרת והעמדת המצב המשפטי על מכונו ודיוקו, ייאמר כי טענת התביעה בדבר משמעותה של הגשת ראיות בהסכמה נתמכת בפסיקה⁴ אשר אינה מחייבת עוד במשפט האזור. הלכה זו, ככל שנהגה בעבר, כעת, אינה נוהגת עוד באזור כפי שאינה נוהגת בישראל.

ראשית נאמר כי הדברים יצאו מפורשים מפי בית המשפט העליון⁵ ושם נאמר:

"משהוגשו הודעות עדי התביעה בהסכמה ונותניהן לא נחקרו בחקירה נגדית, יש לראות במבקש כמי שויתר על חקירתם הנגדית של העדים. בנסיבות אלו, קביעת משקלן הראייתי של האמרות מסורה הייתה לשיקול דעתו של בית המשפט על פי המבחנים הנוהגים לענין הערכת משקלה של עדות שניתנה שלא בפני בית המשפט. בהתאם, עובדת העדר החקירה הנגדית, על אף האפשרות לקיימה, הינה בבחינת אחד השיקולים התומכים בגרסה המוצגת בהודעה בעימות בינה לבין הראיות שהובאו לסתירתה."

נסיגה הדרגתית נוספת נתקבלה מפי בית המשפט הצבאי לערעורים בפסקי הדין בע' איו"ש 3203/08 3404/08 , 1467/07 ו-1245/08) עד לשינוייה הגמור של ההלכה.

בע' 1467/07 התביעה הצבאית נ' יאמין, נאמר כדלקמן:

"הלכת אבו הלאל אין פירושה כי מקום שקיימת סתירה בין עדות אחת של עד לבין עדות אחרת של אותו עד, חייב ביהמ"ש לבחור לעצמו איזו עדות עדיפה, ויתכן כי גם מקום שקיימת עדות אחת, משקלה יהא אפסי לנוכח מכלול שאר הראיות"

בפסק הדין בע' איו"ש 1245/08 הסבירה דעת המיעוט מדוע יש להוסיף ולהחזיק בהלכת "אבו הלאל" אך את דעת הרוב ניתן היה למצוא בפסק דינו של הנשיא:

"לטעמי החידוש המרכזי בהלכה זו [הלכת אבו הלאל – א.ד.] הוא הקביעה כי כאשר מוגשות בהסכמה אמרות שונות הסותרות זו את זו, ניתן להסתמך על האמרות

⁴ עד"י איו"ש 114/01, התוב"ץ נ' אבו הלאל

⁵ רע"פ 10383/06 חיים ביטון נ' מדינת ישראל

המפלילות את הנאשם, למרות קיומן של אמרות אחרות הנוחות לנאשם. אומר כבר עתה כי הלכה זו אינה פשוטה בעיניי..."

וכך נאמר בפסק דינו של השופט חניאל:

"קראתי בעיון רב את פסיקת חבריי השופטים, כמו גם את ההבהרות שסללו בהלכת אבו הלאל ובהוראות הדין הנוגעות להגשת מסמכים בהסכמה. בנסיבות אלו מצטרף אף אני לתוצאה אליה הגיעו חבריי, אולם במחלוקת שנולדה ביחס ל"דרכה של תורה" תומך אני בדעתו של הנשיא. אני מצטרף לעמדת חבריי גם באשר לעונשו של המשיב."

בע' איו"ש 3404/08, שבו פסק בית המשפט לערעורים בסוגיה, נאמרו דברים ברורים ובוטים:

"אין לקבל את הטענה כי תמיד כל הגשת אמרות בהסכמה משמעותה הגשת האמרות בהתאם לסעיף 10 לפקודת הראיות. הדבר צריך להתברר מאומד דעת הצדדים בהתאם להתנהלות בבית המשפט. בעניין זה נקבע בע"פ 4736/91, פטאיר נ' מדינת ישראל.

.....

בעניין יאמין, נדחתה הגישה הפרשנית הקיצונית שבעניין אבו הלאל, לפיה הצדדים כובלים בהסכמתם להגשת חומר ראיות את בית המשפט למסקנה פרשנית אחת אפשרית כתוצאה מעצם הגשת חומר הראיות בהסכמה. ואכן, פרשנות קיצונית זו הינה בעייתית ביותר, סותרת את גישת בית המשפט העליון כפי שנראה להלן, ולא לחינם נדחתה בעניין יאמין וזכתה לביקורת גם בעניין דאר חאג'.

.....

יתר על כן, דומני כי קביעת עמדה שהגשת חומר ראיתי בהתאם לסעיף 10 משמעותה אוטומטית הענקת משקל מלא לאותה אמרה או רק לחלקים המפלילים באותה אמרה הינה בעייתית ביותר, ומונעת מבית המשפט את כוחו ויכולתו להחליט בהסתמך על מארג כלל הראיות. טול לדוגמה מקרה בו הוגשה אמרת עד מפליל בהסכמה, אולם אמרה זו סותרת ראיות אליבי מוצקה ואובייקטיבית, כמו למשל שהנאשם היה בכלא במועד הרלוונטי (השוו תיק (חברון) 1194/99 התביעה הצבאית נ' צבאונה, פש"מ יב 406). האם יעלה על הדעת כי בית המשפט יתעלם מאותה ראיה מזכה אובייקטיבית ויסתמך על האמרה המפלילה, שאינה יכולה להיות נכונה, רק בשל "הסכמת הצדדים"? דומני כי התשובה השלילית לשאלה זו הינה ברורה. בית המשפט אינו יכול להתפרק מאחריותו לשקול את כלל הראיות שהוצגו בפניו. אמנם, המסגרת הראייתית מוכתבת פעמים רבות בידי הצדדים, אולם מקום בו ישנה מחלוקת בין הצדדים באשר לאשמת הנאשם, חובתו של בית המשפט לבחון ולשקול את מכלול הראיות שהוצגו בפניו ולבחון על פיהן את שאלת האשמה. ודוק: אף אם הצדדים קובעים פעמים רבות מהן הראיות שיוצגו בפני בית המשפט, עדיין חובתו של בית המשפט להעניק להן את המשקל המתאים ולהחליט אם לקבל את תוכנן ובאיזו מידה. "

בע' איו"ש 3203/08 התביעה הצבאית נ' טלחה מוצטפא אחמד סלאמה הביאה התביעה בסיכומיה את דעת המיעוט ואותה ציטטה. אלא שלמעשה נחלקו פעם נוספת דעות השופטים בבית המשפט הצבאי לערעורים:

וכך היו דברי הנשיא עליהם באה הסכמתו של השופט קינן:

הבעתי את הסתייגותי מההלכה שנודעה בכינוי הלכת אבו הלאל, ואני מבקש להבהיר את עמדתי בעניין זה. כידוע, לפי סעיף 86 לצו בדבר הוראות ביטחון [נוסח חדש] (יהודה והשומרון) (מס' 1651) התש"ע - 2009, "בדיני הראיות ינהג בית משפט צבאי לפי הכללים המחייבים בעניינים פלילים בבתי המשפט של מדינת ישראל".

בהמשך הדברים מנחה הנשיא את הערכאה הדיונית להעריך את משקלה העצמי של האמרה המוגשת בפניו בהסכמה, וביחס הפוך לה את משקלה של התוספת הראייתית הנדרשת לה, אשר אינה תמיד "קלה כנוצה"

פעם נוספת הייתה דעת הרוב דעתו של הנשיא כי אין להותיר את הלכת "אבו הלא" על כנה ויש להשוות את דין האזור בעניין מובהק של דיני הראיות לדין הישראלי ושם נאמר:

.....אין מקום ליצור באזור מערכת נורמטיבית ייחודית שיש בה חריגה מהמסגרת שנקבעה בסעיף האמור, לא לכיוון זה ולא לכיוון אחר.

אמת נכון הדבר כי קיימת מחלוקת בעניין בבית המשפט לערעורים, אך מחלוקת זו הוכרעה עד כה בדרך המקובלת שהיא דעת הרוב.

ועל כן אין לטעון כי באמרות אשר הוגשו כולן בהסכמה לבית המשפט יש לתת משקל מלא תוך ברירת תוכן כזה או אחר. בחינת הראיות והערכת משקלן מסורה לבית המשפט, ואין הצדדים יכולים לקבוע את משקל הראייה, גם אם הוגשה בהסכמה, ולמנוע בכך העדפתה של ראייה אחרת הנראות חזקה יותר או מהימנה יותר בעיני בית המשפט.

לסיכומם של דברים, יש לומר כי הגשת ראיות בהסכמה, אינה פוטר את בית המשפט לבחון את אמיונתן משקלן והשתלבותן במארג הראיות הכללי, כפי שהוא עושה זאת לגבי כל עד וראייה הבאים לפניו, בין שבהסכמה ובין שלא בהסכמה.

בוודאי אין ההלכה הנוהגת בדיני הראיות, מחייבת את בית המשפט, לברור את התוכן התואם את כתב האישום או עמדת התביעה, וכך עשינו גם בעניין הראיות שהוגשו בהסכמה בתיק זה.

ה. משקלה של עדות הנאשם, משקל אמרתיו, ומשקל אמרות העדים המפלילים בכל הנוגע ליסוד הנפשי

סיכומיו של הסנגור תחמו את המחלוקת בין הצדדים להוכחת היסוד הנפשי בלבד - כלומר לשאלה אם הייתה לנאשם כוונה לגרום מוות. איני מוצא מקום להתייחס לעדות הנאשם ולאמרות העדים ככל שהן סותרות את עובדות כתב האישום, יחד עם זאת אני מעדיף את הראיות החפציות שהוגשו על גרסאות העדים. אני ולפיכך אני מציע לחבריי לראות את הגרסא העובדתית שמסר הנאשם, כמו כל גרסה אחרת של מי מעדי התביעה כגרסה שזנחה בסיכומי הסנגור.

העובדות שראינו כמוכחות הן עובדות כתב האישום, עובדות המשתלבות במארג הראיות ועולות מתוך האמרות שהוגשו בהסכמה על פי כאשר כל אמרה נבחנת לגופה וניתן לה משקל פנימי ובראש ובראשונה – הראיות החפציות אשר העובדות העולות מהן עדיפות היו במהימנותן גם על העובדות בהן הודה הסנגור.

למעלה מן הצורך אומר כי גרסתו של הנאשם בבית המשפט לא הייתה מהימנה, נתגלעו בה סתירות משמעותיות, סימני האמת היו שליליים ביותר באופן שהנאשם נראה היה כהולך, מסתבך ומוסיף גורמים לגרסתו, שוכח את מה שהוסיף בעצמו ומנמק את הסתירות בנימוקים מפותלים.

כך סתר את עצמו הנאשם בעניין מקום או מקומות עבודתו, כדי להצדיק פגיעה בידו שכביכול מנעה ממנו לבצע את העבירה, כשל וסתר עצמו בעניין הסיבות שהניעוהו למסור גרסאותיו במשטרה ובשירות הביטחון הכללי – גרסאות שהוגשו בהסכמה, וניכר היה כי הוא טוען, מסכם ומנסה לשכנע מדוע לא יתכן שהוא היה זה שביצע את העבירות, ולמעשה טען ולא העיד על עובדות. כך ניסה הנאשם כל זמן עדותו להביא נימוקים מדוע לא יתכן שיהיה מעורב בעבירות בין שנשאל על כך ובין שלא נשאל.

בהתאמה היו סימני האמת שליליים ביותר, וניכר אף נרשם, שינוי רב בהבעות פניו של הנאשם: בין המצבים בתוך עדותו, בהם ראה צורך לעצמו להרחיק את עצמו מן העבירות, ובין המצבים שבהם לא היה לו אינטרס שכזה, ובהם נדרש להעיד על פרטים עובדתיים פשוטים שלא היה בהם כדי לסבכו.

לאור עדות זו, וההסכמות שקדמו לה, ולאור קו ההגנה, לא הופתעתי כי הסנגור נקט עמדה עניינית של הודאה בעניין העובדות, ויש לומר כי עמדה זו לא שינתה מן התוצאה, אך מיקדה את המחלוקת וחסכה זמן שיפוטי יקר.

לעומת זאת מצאתי כי יש מקום לבחון היטב את עדות הנאשם ואמרות העדים **בכל הקשור להוכחת היסוד הנפשי**, וכך בררתי מתוך העובדות הרבות שעלו בחקירת פרשה נרחבת זו את העובדות העשויות להשליך על היסוד הנפשי, הן לשלילתה של כוונה והם לקיומה של כוונה.

הואיל והמילים והמעשים הם המצביעים על צפיית תוצאת המוות והחפץ בתוצאה זו יש לבדוק את המילים כפי שנרשמו מפי המוסר, **במקור הערבי** ולבחון בזהירות את משמעותן. מסיבה זו בחרנו לתת משקל גבוה יותר לאמרות הנאשם והעדים במשטרה – אמרות הנכתבות בשפה הערבית, כמו גם למסמכים שנכתבו בכתב יד - על זיכרונות הדברים בחקירת שירות הביטחון הכללי⁶

ראיות ליסוד הנפשי הנובעות מן הנאשם

הנאשם העיד בפנינו ביום 24/01/13.

הנאשם התייחס בעדותו במספר אמירות לעניין צפיית תוצאת מוות וכך אמר:

ש.תדמיין מה הסכנה בהשלכת אבנים מרכב לרכב.

ת: יכול להיות שרכב יתהפך ויכול להיות שיהרגו אנשים. הכל יכול להיות במקרה כזה. [עמ' 8 שורות - 46]

[47

⁶ ועיין פרשת סמירק ע"פ 6613/99 סטיבן סמירק נגד מדינת ישראל

ש: עלי טוען שביום הפיגוע נסעת מהר, זרקת את האבן לעבר השמשה של הרכב שהגיע מולך ממרחק קרוב. אני מבינה מזה שהכוונה היא לגרום למותו של הנהג. תסכים איתי שזריקת אבן מרכב נוסע לרכב שמגיע ממול לכיוון השמשה תגרום למותו של הנהג.

ת: אני אמרתי שכן ייתכן שזריקת אבן מרכב לרכב תגרום להתהפכות הרכב אבל שום אני אומר שאין לי קשר לזה. הוא ביקש ממני להסיע אותו.

ש: תסכים איתי שהשלכת אבן מרכב נוסע לעבר רכב חולף אפילו יותר מסוכנת מהשלכת אבן מצד הכביש.

ת: אני חושב כשרכב נוסע מול רכב זה יותר מסוכן. [עמ' 10 שורות 12-14]

זיכרון הדברים מחקירתו של הנאשם בשירות הביטחון הכללי מיום 04/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה, ובו תאר הנאשם את בעיותיו הבריאותיות וסיפר כי הוא נשוי לעדיר בת 28 ולזוג שני ילדים ימן (5) ומחמד (3) הנאשם שירת מ – 2001 ועדיין משרת במגננוני ה"רשות הפלסטינית" כ – 8 שנים היה חייל במדים ואחר כך כסוכן מודיעין (مُدَبِّر) במקביל רכש מונית באמצעות כספים שקיבל מאביו ובתשלומים וכך עבד בנהיגה והשכיר אותה לשניים נוספים.

באמרה זו מסר הנאשם כי המונית שלו נגנבה ביום 23/09/2011 – יום הרצח, והוחזרה לו באותו היום. סיפור זה הוברר אח"כ באמרותיו של הנאשם עצמו, כסיפור בדוי שנועד להרחיק אותו ואת מכוניתו מהפיגוע אשר גרם את המוות.

זיכרון הדברים מחקירתו של הנאשם בשירות הביטחון הכללי מיום 06/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. שם מתואר כיצד החליטו אנשי החוליה לבצע פעילות של יידוי אבנים כ – 10 ימים לאחר תום חודש הרמאדאן 2011 - תחילת ספטמבר. המניע היה סיפורו של עלי אלבו על שריפת מסגד על ידי יהודים בשכם. בחוליה היו חברים עלי אלבו, מחמד אלבו, מחמוד אלבו איאד אלבו והנאשם. לאחר מכן צורף גם חסן אלבו.

חברי החוליה בחרו בכביש 60 שהוא ציר ראשי מהיר ומוכר לשם ביצוע פעולות של יידוי אבנים מתוך רכב נוסע אל רכב נוסע.

כבר בפעילות הראשונה שמעו חברי החוליה פגיעה באחד מהרכבים ששמשו מטרה כך היה גם ביום 12/9/2011. כן מתואר כי חברי החוליה ראו את אבנים לאחר שנזרקו ואחת מן האבנים אף ניתזה אליהם בחזרה וחלפה מאחורי רכבם.

ביום 23/09/2011 תאר הנאשם יידוי אבן על אוטובוס שביצע עלי שישב מאחוריו, האבן פגעה והנאשם כעס על עלי, עלי אמר לו ש"אין עוד אבנים", ולמרות זאת זרק עלי אבן נוספת כעבור מספר דקות ופגע ברכב שאותו ראה פוגע במעקה בטיחות. בתשובה לשאלת הנאשם אמר עלי כי זו נקמה על כך שהמתנחלים קללו את הנביא מחמד וכי זוהי פעולת ג'יהאד, עלי חזר על דברים אלה גם כאשר שמע את כוחות ההצלה והבין כי יש נפגעים. הנאשם הוסיף כי הוא עצמו עדכן את מפעילו ברש"פ בדבר אירועי יום ה – 23/09/2011.

גם לאחר יום 23/09/2011 ביצעו חברי החוליה ידוויי אבנים באותה השיטה כעשר פעמים .

זיכרון הדברים מחקירתו של הנאשם בשירות הביטחון הכללי מיום 24/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. שם מתוארים מספר מקרי ידוי אבנים בתקופה שבין תום הרמאדאן ליום המעצר. בחקירה זו, שינה הנאשם את עמדתו, והכחיש את מעורבותו באירועי יום 23/09/2011, גם כאן מתאר הנאשם, כי הפגיעות של האבנים ברכב המטרה נשמעו גם בתוך המכונית הנוסעת.

אמרתו של הנאשם מיום 25/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה ושם מתואר כיצד יידו הנאשם וחבריו אבנים ממכוניתו של הנאשם חלק מן האבנים פגעו והפגיעה נשמעה בתוך הרכב הפוגע, באמרה מתאר הנאשם את דבריו של עלי בפניו ובפני מחמוד ומחמד אלבו, על כי הנאשם ועלי בצעו מעשה הראוי לגאווה . הנאשם מפרט כיצד מחה ואמר כי לא היה כלל באירוע, ועלי ענה לו כי המעשה שביצע מרומם את מעמדו ומנקה אותו מחשד של שיתוף פעולה עם השלטונות .

עוד חזר הנאשם על תיאורו כיצד אמר עלי סעדה כי המתנחלים קללו את שליח אלה ולפיכך צריך לנקום בהם, הנאשם סיים את אמרתו באומרו כי הוא מתחרט על מעשיו מאחר וגם הוא בעל רכב ולא היה רוצה שיידו לעברו אבנים .

ראיות ליסוד הנפשי הנובעות מעלי סעדה

זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 04/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה . זכ"ד זה מכיל את הכחשותיו של עלי בעניין הפרשה כולה .

זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 05/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אמירתו של עלי כי הנאשם חפץ לפגוע בשמשה הקדמית של הרכבים שנסעו מולו. גם האבן שיודתה ברכב שפגע במעקה הבטיחות – יודתה לעבר השמשה הקדמית וניפצה אותה. לאחר אירוע זה אמר הנאשם לעלי כי זה היה מחירו של הכופר על כניסתם לגן העדן .

אמרתו של עלי סעדה במשטרה מיום 05/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה :

באירוע מיום 23/09/2011 לאחר שהבינו השניים, הנאשם ועלי כי פגעו בשמשתה הקדמית של מכונית נוסעת אמר הנאשם "אם אחד ירצח יהודי לא יפגוש את אש הגהנום " [במקור הערבי נכתב *إذا الواحد يقتل يهودي بجمعش فيه جهنم*] ועלי הוסיף כי הכוונה לכך שיגיע לגן עדן באופן

בטוח. יצויין כי באמירה זו הודה הנאשם גם במסגרת כך שסנגור אישור עובדות אלה בסיכומים, שכן אמירה זו נכללה בעובדות כתב האישום.

זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 06/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה: לאחר שהראה חוקר השב"כ לעלי תמונה של הרכב, אמר עלי כי הוא לא התכוון להרוג אלא רק להפחיד ופרץ בבכי. בתארו את יידוי האבנים היזום ביום 23/09/2011 אמר כי זו הייתה הפעם השלישית שיידו אבן באותה הנסיעה ולפניה היו אירועים נוספים.

אמרתו של עלי סעדה במשטרה מיום 06/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה: לאחר שתי פעמים של יידוי שאחת החטיאה אמר הנאשם "לא פגעת עכשיו תורי" והפעם השנייה הייתה פגיעה בפח של אוטובוס והנאשם אמר "עכשיו תורך" ואז אמר הנאשם "מגיעה מכונית של מתנחלים" או אז יודתה האבן השלישית. לאחר יידוי האבן שפגעה בשמשתו הקדמי של הרכב אמר הנאשם לעלי "פגעת בה, פגעת בה"

זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 09/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה:

בזיכרון דברים זה חזר עלי וסיפר על אירוע יום 23/9/2011 ושוב עלה כי יודו אבנים על ידי עלי בעוד הנאשם נוהג. עלי ציין כי היה זה הנאשם שהוא בעל הניסיון הרב יותר בכבישים. הנאשם הוא זה שידע לציין איזו מכונית נהוגה על ידי יהודי. לאחר שהאבן שיוודתה פגעה בשמשה הקדמית חזרו השניים במהירות לביתו ואאל בחלחול דרך העיר חברון וצפו על אזור הפיגוע [המשמעות הראייתית היא כי לא ראו לפעולה סוף עד שלא פגעו] עלי סיפר כי שבוע לפני 23/09/2011 יצאו כל הארבעה, ליידות אבנים בטכניקה דומה, ופגעו בשמשה של אחת המכוניות. עלי מתאר כיצד גם לאחר שידעו הנאשם והוא על תוצאת המוות המשיכו ליידות אבנים במספר אירועים מתוך הרכב הנוסע.

אמרתו של עלי סעדה במשטרה מיום 09/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה: עלי שמע שהנאשם ואיאד שוחחו בפניו על מקרים נוספים שבהם נופצו שמשות. לאחר אירוע המוות פירט עלי כי יצאו עוד מספר פעמים באותו מתווה ליידוי אבנים מרכב לרכב ולפחות פעם נוספת נופצה שמשה. עלי חזר בו מאמרותיו הקודמות ואמר כי האירועים היו יזומים על ידי הנאשם, אך היה זה הוא עצמו שיידה את האבנים והנאשם ואאל נהג את הרכב ובעיקר – זיהה את המטרות כרכב של יהודים.

זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 24/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה. הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה:

בזכ"ד זה התוודה עלי על תכנון של פיגוע ירי שמטרתו פגיעה בנהג אוטובוס נוסע על כביש 60 כדי לגרום לנהג אבדן שליטה ברכב ולפגוע בנוסעים רבים ככל האפשר. תכנון זה שנעשה יחד עם איאד ומחמוד ללא קשר עם הנאשם ונכשל בשל תקלה טכנית בכלי. פיגוע דומה ניסו לעשות באמצעות יידוי מטענים על אוטובוס נוסע אך פיגוע זה לא צלח. כמו כן מתאר עלי שיחה ששמע בין איאד לנאשם בסוף חודש אוגוסט 2011 על יידוי אבנים לעבר כלי רכב ובמהלכם נפגעו אותם כלי רכב.

אמרתו של עלי סעדה במשטרה מיום 05/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה . הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה :

באמרתו זו חזר עלי על הגרסה לפיה הנאשם הוא שיידה את האבנים בשמאלו, לאחר שעלי מסר לו אותן, ותוך שהוא אוחז בהגה בידו השנייה. עלי נימק סטייה זו ברצונו להגן על ואאל שטרם הודה. בהמשך האמרה סיפר על ניסיונות הפיגועים שלא צלחו ולא היו קשורים לנאשם .

זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 24/11/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה . הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה :

עלי מסר כי **מטרתם בפעילות זו הייתה הרג יהודים והיה ברור לו ולנאשם שמוות הינו תרחיש אפשרי .**

ראיות ליסוד הנפשי הנובעות מהעד השותף מחמד אלבו

אמרתו של מחמד אלבו במשטרה מיום 06/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה . הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה :

מחמד אלבו מאשר כי השתתף ביידוי אבנים עם הנאשם פעמיים או שלוש אחרי אירועי יום 23/09/2011 למרות שהיה מודע לכך כי שיטה זו של יידוי אבנים הוכיחה עצמה כקטלנית ועלולה להביא למוות. ומתשובתו עולה כי עשה כן בשל אופייה הקטלני של השיטה. הסיבה לדבריו הייתה כעס על שריפת מסגדים בישראל שעליה שמע בחדשות ואינו זוכר באיזה איזור וכן על כך שקללו את הנביא . מוחמד אלבו העריך כי האבן שהנאשם הניח לצידו הייתה אבן גדולה במשקל של 1-2 ק"ג

מחמד אלבו מאשר במפורש כי ידע ויודע שיידוי אבנים כמו שזרק יתכן ויהרוג את נהג הרכב וכי מדובר במעשה מסוכן שגורם לרצח אנשים ⁷ (בערבית: **أن تقتل إنسان**)

גם מחמד אלבו מתאר כי רעש "ברזל חזק" נשמע עם הפגיעה בתוך הרכב שממנו יידו את האבנים.

⁷ שורות 103-104 וכן שורות 122-123 לאמרה .

אעיר כאן כי לדעתי העולה מכך, ומן הראיות האחרות בעניין ראייה ושמיעה הפגיעה ועוצמתה⁸ הוא שחברי החוליה ראו את עוצמת הפגיעה ואת מהירות האבנים ושמעו את הרעש שחוללו בפגיעתן ולא יכלו שלא להתרשם מן העובדות הקינטיות והמכניות המגבירות את האנרגיה של הפגיעה.

אמרתו של מחמד אלבו במשטרה מיום 23/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה . הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה :

באמרתו זו חזר מחמד אלבו על המניעים למעשהו הקללות ושריפת המסגדים עליהם שמע בחדשות ומשתמש במילים "פעילות נקמה נגד היהודים"

מחמד אלבו מוסר כיצד אמר לו הנאשם כי רכש מכשיר רדיו על מנת לשמוע את תוצאות הפיגועים שמבצעת חולייתו⁹ – דבר העשוי להעיד כי צפה תוצאות פגיעה קשה שהן תוצאות המדווחות בדרך כלל בתקשורת וחפץ בהן.

מחמד אלבו והנאשם שוחחו על אירועי יום 23/09/2011, מדבריו של הנאשם באותה השיחה¹⁰ עולה כי הנאשם היה מודע לתוצאת המוות ולקשר הסיבתי שלה עם ידווי האבנים שלו .

באירועים אותם ביצע מחמד אלבו עם הנאשם, האבנים שנאספו היו במשקל של קילוגרם אחד – קילוגרם וחצי¹¹ קול הפגיעות נשמע היטב, בערך מחמד אלבו מציין גם במילים את שהוכח במעשים כי החוליה נקטה את השיטה של ידווי אבנים מרכב לרכב בצורה שאינה אקראית אגב נסיעה אחרת, כמו שעלה מאמרות אחרות, אלא שיטה מתוכננת היטב ועקבית ממעשה למעשה¹²

ראיות ליסוד הנפשי הנובעות מהעד השותף מחמוד אלבו

אמרתו של מחמוד אלבו במשטרה מיום 19/10/2011 הוגשה בהסכמה ככל הראיות בתיק זה . הממצאים העולים מראיה זו לעניין היסוד הנפשי הם אלה :

מחמוד מתאר אירוע ידווי אבנים שארע לאחר שהחוליה בקרה באדמה של משפחת הנאשם וכולם קטפו ירקות, הנאשם ביקש מהעד להעלות איתו אבנים למכונית על פי תיאורו של העד הנאשם עצמו זרק מחלון הנהג אל צד הנהג שכנגד .

⁸ למשל זיכרון הדברים מחקירתו של הנאשם בשירות הביטחון הכללי מיום 06/10/2011 המתאר אבן שנתזה וחלפה מעל רכב החוליה .

⁹ שורות 44-47 לאמרה

¹⁰ שורות 57-62 לאמרה

¹¹ שורה 119 .

¹² שורות 101-103 " ומטרת נסיעתנו זו על מנת ליידות אבנים לעבר רכבים יהודים במהלך נסיעה כמו שעשינו בפעולות הקודמות "

אירוע נוסף שבו יידה הנאשם עצמו אבן היה כנגד אוטובוס שחלף ממול והאבן אכן פגעה מצד שמאל שהוא צד הנהג¹³ ועצרה את האוטובוס¹⁴ גם מחמוד אמר כי יידוי האבנים בדרך זו יתכן ויגרום לתאונת דרכים וגם הוא העיד כי נכח בשיחה בה התפאר עלי במעשה שהיה ביום 23/09/2011 וראה כיצד הנאשם מנסה להשתיקו.

ראיות ליסוד הנפשי הנובעות מן הממצעים בזירות האירועים:

באירוע שבו נהרגו המנוחים אשר פלמר ויהונתן פלמר ז"ל נמצא גוש בטון בגודל 18*16*5 על רצפת המושב האחורי. גוש בטון נוסף נמצא במושב הקדמי ימני והיה בגודל של 13*11*9 ס"מ. גוש הבטון הגדול יותר חדר את השמשה הקדמית של המכונית בצידה השמאלי, מול ראשו של הנהג ופגע בראשו של הנהג, שכן עליו נמצא דמו של המנוח אשר פלמר.

המומחה שבדק את הרכב ואת גושי הבטון ציין כי בשמשה הקדמית מצא שני חורי חדירה: האחד מימין והשני משמאל וגודלו של גוש הבטון הגדול יותר מתיישב עם החור הגדול המצוי משמאל באזור ראשו של הנהג.

בחוות הדעת הפתולוגית מאת פרופסור יהודה היס, נמצאו בגופתו של המנוח אשר פלמר חבלות ראש מימין ושבד במפרקת בחולייה צווארית חבלות אלה מתיישבות עם פגיעת גוש הבטון בראשו של המנוח מצד ימין ופציעתו החמורה או אף מותו כבר בשלב זה.

ממצאי דו"ח קצין המשטרה גם הם מתיישבים עם איבוד הכרה מידי שכן לא נמצאו סימני בלימה¹⁵ ממצא זה מתיישב עם איבוד השליטה ברכב מייד עם הפגיעה.

באירוע בו נפגע יניב אזולאי, נהג אוטובוס, ביום 23/09/2011, מדווח הנפגע כי ספג אבן מרכב חולף, הייתה זו אבן גדולה שפגעה בצד שמאל, שהוא צד הנהג, בדופן שמאל של החלון הקטן וניפצה את השמשה. האבן יודתה מצד שמאל של הרכב על ידי אדם שישב מאחורי הנהג.

באמרתו של דוד לוסקי מיום 26/09/2011 תיאר לוסקי את פגיעת האבן ברכבו.

על פי תיאורו, הרגיש **פיצוץ חזק מאוד**, ואז ראה כי בשמשה הקדמית מעל ההגה פגעה אבן בעוצמה, שברה את השמשה הקדמית, חדרה לרכב, פגעה בלוח המחוונים (dashboard), קפצה לתקרה של הרכב ונחתה למטה. המדובר היה ברכב סוואנה ולהערכתו של לוסקי היה מדובר ב-

"מישהו מקצועי שזרק את האבן, כי היא פגעה ממש במדויק מעל ההגה לכיוון שלי וכמעט פגעה בי, היא עברה ממש כמה סנטימטרים ממני"

בדו"ח פעולה בעניין טנדר טויוטה השייך לעד הלל לנדאו, נאמר כי ביום יום 26/09/2011 הגיע מול רכבו של לנדאו מונית מסוג **"פולקסווגן בורה או סקודה בצבע צהוב"**, ומתוכה הושלך לעבר רכבו בלוק גדול שגרם לנזק בצד השמאלי של רכבו.

1. יידוי אבנים מרכב נוסע אל רכב נוסע – האמנם בגדר "אמצעי מתאים" לעניין נסיון גרימת מוות

כבר בתורה, בספר במדבר נאמרו הדינים הבאים:

¹³ עמוד 4 שורה 25

¹⁴ עמ' 4 שורה 5

¹⁵ דו"ח פעולה מאת מפקח אמויאל סעוף 4

יז יאם באַבן יד אַשׁר-ימות בָּהּ הַכָּהוֹ, וַיָּמָת--רַצְחָ הוּא: 16.

בעניין זה פסק הרמב"ם¹⁷ שאין די בכך שיש סיכוי שהפעלת הכוח תגרום מוות, או אף אם הפעלת הכוח המיתה בפועל, אלא שבית הדין הוא זה שצריך צריך לאמוד אם מדובר באמצעי המתאים להמית.

על בית הדין לשקול במדוקדק את הפוטנציאל הקטלני המשולב של האמצעי הטווח והמטרה ואז לקבוע אם יש באירוע כולו "כדי להמית". כל זאת, נזכיר, אף אם לפנינו תוצאת מוות וכן כוונת זדון שהוכחה¹⁸.

דברים שקולים אלה, רלוונטיים גם בימינו ואורם של העקרונות שנקבעו בהם מקל על הבנת החוק החל במקומותינו¹⁹ וכך להחילו על המקרה הנדון בפנינו.

הרשעה בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה אינה דורשת רק יסוד עובדתי של מעשה גלוי ויסוד נפשי כפול של צפיית תוצאת מוות וחפץ בתוצאת המוות. על פי ההגדרה החוקית היא דורשת גם "אמצעי מתאים" אמצעי אשר יש בו כדי להמית. אין אמצעים אשר אינם צריכים כל ראייה באשר לפוטנציאל הממית שלהם, אפילו גרמו למוות בעבר.

שאלת האמצעי המתאים נבחנת לגופה על ידי בית המשפט לכל מעשה בנפרד גם כאשר מדובר באמצעים מובהקים כירי או בחומרי נפץ. השאלות הנבחנות קשורות בעניינים הבאים:

- סוג האמצעי והאנרגיה²⁰ שהוא מפעיל.
- הטווח שממנו הופעל האמצעי.
- התווד²¹ שהיה צריך לעבור האמצעי עד להפעלת האנרגיה על הקורבן.
- רגישות המטרה²² עליה הופעל האמצעי.

זוהי כמובן אינה רשימה סגורה, כשם שרשימה האמצעים הפוגעניים פתוחה אך עקרונות הבחינה לא השתנו ואינם עתידיים להשתנות.

¹⁶ תורה, במדבר ל"ה ט"ז – יז טז

¹⁷ משנה תורה, הלכות רוצח ושמירת הנפש פרק ג'

¹⁸ "המכה את חבירו בזדון באבן או בעץ והמיתו. אומדין דבר שהכהו בו ומקום שהכה עליו. אם ראוי אותו חפץ להמית באבן זה או אינו ראוי. שנאמר באבן יד אשר ימות בה הכהו או בכלי עץ אשר ימות בו הכהו. עד שיהיה בו כדי להמית. ואינו דומה מכהו על לבו למכהו על ירכו.....הואיל ונאמר אשר ימות בה מכאן שאומדין מקום המכה. וכשם שאומדין החפץ שהכה בו ומקום המכה. כך אומדין כח ההכאה שנאמר באבן יד מכאן שמשערין את היד. אינו דומה זורק אבן בחבירו בריחוק שתי אמות לזורק בו בריחוק עשר שבריחוק עשר יהיה כחה יתר. ואינו דומה זורק בריחוק עשר לזורק בריחוק מאה שבריחוק המקום ביותר יתמעט כח ההכאה אחד המכה את חבירו באבן או בעץ.שנאמר אשר ימות בה כל שהוא ראוי להמית והכובד הוא שממית"

¹⁹ נוסח הסעיף: "אדם נחשב כאילו הוא מנסה לעבור עבירה כשהוא מתחיל להוציא מן הכוח אל הפועל את כוונתו לעשות את העבירה באמצעים מתאימים לביצוע כוונתו וכשהוא מביא לידי ביטוי את כוונתו בידי מעשה גלוי, אך אין הוא מבצע את כוונתו עד כדי השלמת העבירה." (סעיף 205 ב' לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009).

²⁰ מה שמכנה הרמב"ם בלשונו בשם "הכובד" הוא למעשה האנרגיה המופעלת על הגוף ליחידת שטח.

²¹ הכוונה לכל תווד עד לפגיעה בגוף למשל: מעלה, או מדרון, רכב רך או משוריין, אנשים גלויים או אנשים המצויים תחת מחסה.

²² למשל: ראש חזה או גפיים, אברים חיוניים, ילד, בוגר, זקן, אישה הרה או ללא אבחנה.

שני הצדדים הסכימו, והדין עימם, כי אין התביעה הצבאלית נוהגת להעמיד לדין מידי אבנים בגין עבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, אלא במקרים נדירים ונסיבות מיוחדות שיצביעו על שיטה קטלנית הכוללת אנרגיה גבוהה במיוחד, טווח קצר, מטרה רכה ופגיעה, וכדומה.

התביעה טענה כי השיטה המיוחדת שנקטו הנאשם וחבריו הינה בגדר "אמצעי מתאים" והסנגור טען כי יש להרשיע את מרשו בעבירות של יידי אבנים על רכב נוסע ולא בעבירות המתה.

כפי שכבר כתבתי בפסקי דין אחרים בבית משפט זה, המנוסה בעבירות של פעילות חבלנית, התרשמותי היא, הן מתיק זה והן מתיקים אחרים שהובאו בפנינו באזור²³ היא כי אכן עלה מספרן של כנופיות אשר מתאגדות יחד לשם יידי אבנים מתוחכם, בין אם בשימוש ברכב נוסע ובין אם באמצעים אחרים המגדילים את האנרגיה של האבן והופכים את האבן לנשק מדויק וקטלני.

אכן, לשיטה מיוחדת זו יתרונות רבים עבור המבצעים:

- המלטות קלה ומהירה – המפגע כבר נמצא בנסיעה מהירה בכיוון ההפוך לקורבנו ואין עליו דבר להחשידו.
- הסוואה קלה בשל סכום המהירויות הגדול, ועוצמת הפגיעה ברכב, הקורבן אינו מצליח לרוב לזהות את המפגע.
- קושי במניעת העבירה. המעשה מבוצע ללא נשק, ומשמעות הדבר מעבר חופשי במחסומים, אין צורך להסתיר את הרכב ואת האבנים או להסתכן בסחר בהם ובהחזקתם.
- יכולת פגיעה לא מבוטלת, כשהסיטואציה של רכב נוסע על כביש מול רכב אחר משמשת בעצמה כמקור כוח משולב, חזק בהרבה מידי אבן ביד או במכשיר במיוחד דברים אמורים כשמדובר בכביש מהיר.
- סיכויי פגיעה גבוהים המוכחים הן מחומר הראיות והן מהעובדה שהרכב הנפגע נוסע אל מול האבן באותו מישור של תנועה.
- פגיעה של אבן בעוצמה גבוהה שכזו בנהג עלולה להביא לידי תאונת דרכים ומכאן לפגיעה חמורה ולמוות.

ייתכן ושיקול הדעת השיפוטי בשנים האחרונות, הן בהרשעה והן בענישה, נסמך על כך שהמתווה האופייני לעבירות יידי אבנים היה לרוב ספונטני, או למצער פחות מתוחכם, פעמים רבות נזרקו אבנים על רכב צבאי או משטרתי שנמצא בתנועה איטית בשטח בנוי, ואשר הוא משוריין, ופעמים רבות מאוד בוצעו העבירות על ידי קטינים או על ידי צעירים הקרובים בגיל לקטינות. מסקנת בתי המשפט ומסקנת גופי התביעה, בבואם לבקש אישורו של הסדר, הייתה כי יש להתייחס לעבירות שכאלה כאל פעילות חבלנית שנוקה פחות וסיכונה נמוך.

²³ פרשיית עלאמי [תיק (יהודה) 1845-1847/12]

בית המשפט צריך לבחון בצורה שונה ייחודי אבנים על רכב אזרחי נוסע, בפרט בכבישים מהירים, לא כל שכן לייחודי אבנים המתבצע באמצעים טכניים מחוכמים, המגדילים את פוטנציאל הפגיעה, כמו ייחודי אבנים מתוך רכב נוסע.

ייחודי אבן מרכב נוסע אל רכב נוסע מקנה לאבן אנרגיה קינטית שהיא תוצאת מחצית מכפלת המסה של האבן בריבוע סכום המהירויות של הרכבים הנוסעים זה מול זה, בנוסף למהירות ההתחלתית של הזריקה. בשל המהירות היחסית הרבה של הרכבים הנוסעים זה מול זה ואופן ייחודייה של האבן בשלב של קרבה בין המכוניות מתקצרת מאוד הדרך שצריכה האבן לחלוף, עובדה ההופכת את גורמי החיכוך עם האוויר והשפעת כוח המשיכה למעטים יותר. הרכב הנוסע מקנה כמובן לאבן את מהירותו שלו כמהירותה ההתחלתית.

כידוע וכפי שהוכח לנו בחוות דעת מומחה, והן מידיעת הפיסיקה התיכונית, מכאן שתוספת מהירות לאבן המתקבלת בטכניקה זו מגדילה את האנרגיה של האבן ואת עוצמת פגיעתה בריבוע, בעוד תוספת מסה מכפילה את האנרגיה רק בשיעור התוספת.

לצורך ההדגמה ובעקבות חוות דעת המומחה, נאמר כי ייחודי אבן ממכונית הנוסעת במהירות מסוימת אל מכונית נוסעת במהירות דומה, עלול להגדיל את אנרגיית הפגיעה עד פי ארבע²⁴.

לצורך השוואה, לפי הנוסחה שהוגשה בחוות דעת המומחה אבן במשקל ק"ג אחד הנזרקת מרכב הנוסע במהירות 80 קמ"ש למטרת רכב הנוסע 80 קמ"ש מולו - פוגעת במטרה באנרגיה כפולה ויותר מכדור אקדח 9 מ"מ שמשקלו אינו עולה על 8 גרם ומהירות הלוע שלו אינה עולה על 350 מטרים לשנייה.

עובדות אלה הוכחו באמצעות חוות דעת של מומחה אשר הוגשה בהסכמה. יוער כי הרושם המתקבל מחומר הראיות הוא שהנאשם עצמו מניסיונותיו שעל הכביש לא יכול היה שלא לחוש היטב בקולות הפגיעה ובמראותיה, ובהבדלים בעוצמת הפגיעה. כך אמר בתום עדותו וכך גם עלה מן האמרות ומן העובדות המוסכמות, כי הנאשמים דבקו בשיטה המיוחדת שבה השתמשו ולא ניסו כל שיטה אחרת.

נראה אם כן כי נסיבות של ייחודי אבן מרכב לרכב בשיטה המיוחדת בפרט על ידי אדם מיומן ומנוסה היא ממלאת את דרישת ה"אמצעי המתאים" לצורך הרשעה בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.

ז. יסוד ה"כוונה" בעבירות של גרימת מוות וניסיון לגרימת מוות בכוונה-המסגרת הנורמטיבית.

²⁴ חוות דעתו של סני"צ לווין שהוגשה בהסכמה, וכן, אגמון דוד, מכאניקה קלאסית ויחסותיות 2003 : עמ' 73 לעניין חיבור המהירויות עמ' 182 לעניין חישוב האנרגיה הקינטית של גוף בעל מסה הנע במהירות.

כידוע, נדרש יסוד נפשי של כוונה לשם הרשעה בעבירה של גרימת מוות בכוונה. כוונה זו מורכבת משני יסודות מרכזיים.

1. ראשית, צפייה של תוצאת מוות המכונה גם יסוד נפשי אובייקטיבי
2. שנית, כי חפץ בתוצאת מוות שכזו חפץ זה מכונה גם יסוד נפשי סובייקטיבי.

יסודות אלה ניתן ללמוד מדברי הנאשם ושותפיו ומתוך מעשי הנאשם ושותפיו.

1.2 צפיית תוצאת מוות

אני סבור כי ניתן ללמוד את צפיית תוצאת המוות מאמירותיו המפורשות של הנאשם בעת מתן עדותו, וכן מן הנסיבות הסובבות את מעשיו כפי שהובאו לעיל.

ראשית נבחן מיהו הנאשם :

המדובר באדם בגיל שלושים, נהג המבלה שעות רבות על הכביש לרבות הכביש המהיר, מדי יום, אדם שהוכשר הכשרה צבאית ושירת מגיל צעיר שנים רבות במנגנון ביטחון. אין המדובר בקטין או באדם אחר, ששיקול דעתו לקוי²⁵ או חלקי בשל חוסר ניסיון או התלהבות מוגזמת האופיינית לצעירים. מדובר באדם מבוגר שקול ומנוסה המכיר היטב את המכניקה של כלי הרכב ויודע להעריך את עוצמתם ואת הסיכונים הטמונים בהם ובהפרעה לתנועתם. כך התרשמתי מעדותו של הנאשם מהופעתו ומדיבורו. אין לי ספק שאדם כזה הבין מלכתחילה את הסיכון הגבוה הטמון בשיטה של יידוי אבנים מרכב נוסע אל רכב הנוסע מולו.

שנית נעריך את הניסיון אשר נצבר בשיטת הביצוע המיוחדת :

על נתוני הראשונים של הנאשם יש להוסיף נדבך של ניסיון מצטבר בשיטה המיוחדת של יידוי אבנים מתוך רכב. על פי העובדות המוסכמות יידו הנאשם וחבריו אבנים בשיטה זו כ – 25 פעמים הנאשם וחבריו פעלו בצוות של נהג – מתריע – מיידה. השותפים שמעו היטב את קולות הפגיעה הרמים. פעמים מספר יידו שתי אבנים בבת אחת על אותו הרכב ולא יכולים היו שלא לראות ולהבין כי סיכויי הפגיעה טובים מאוד כפי שעולה מתדירות הפגיעות שתוארה באמרות. התוצאה הייתה שדיברו בשיטה ובצעו את מעשיהם באמצעותה בלבד. השותפים לא שינו מן השיטה המיוחדת לכל רכיביה והקפידו לחזור ולבצע בכביש מהיר על מכוניות אזרחיות בלבד. מן האמרות עולה בבירור שיטה עקבית ההולכת ומשתכללת הן מבחינת הטכניקה של זריקת האבן וניסיון שמצטבר ומגדיל את הצפיות ואת ההבנה של עוצמת השיטה ויתרונותיה יחד עם אפשרויות ההסתוות וההמלטות הגלומות בה. הניסיון והביטחון בעוצמת השיטה המיוחדת ובסיכווייה להמית, הגיע לשיא כמובן אחרי ששימוש בשיטה גרם למוות באירוע מתאריך 23/09/2011.

²⁵ ראה למשל תיק (יהודה) 1846/11 התובע הצבאי נגד מאלכ עלאמי (פורסם בנבו)

שלישית נביא בחשבון את דבריו של הנאשם בעדותו

הנאשם עצמו אישר כי הוא יודע שאבן הפוגעת בעוצמה במכונית נוסעת, עלולה לגרום למוות או לפגיעה חמורה. הנאשם אישר כי סיכון זה גדול במיוחד כאשר מיודה מרכב הנוסע מול רכב המטרה. אף שהנאשם אמר זאת בדיעבד, הרי לא סייג את הדברים לזמן מסוים, וברור היה משאלת התובעת כי הדברים כווננו למועד ביצוע העבירות. כיוון שהנאשם נעצר סמוך לביצוע העבירות ומאז לא נהג אין להניח שרכש ניסיון נוסף בכבישים.

רביעית נשקול את דברי השותפים לאור חלוקת המידע בחוליה.

יסוד זה של צפיית תוצאת מוות מאת השותפים אינו מוטל בספק, ואושר גם באמרותיהם של מחמד אלבו, מחמוד אלבו ועלי סעדה – באמירות מפורשות.

לפיכך אני מציע לחברי לקבוע כי הנאשם צפה תוצאת מוות בשל הצטברות של אמירות ומעשים אשר לא מותירים מקום לספק סביר בדבר חפצו של הנאשם בתוצאת מוות כזו.

2.2 חפץ בתוצאת מוות

חפץ בתוצאת מוות הינו יסוד נפשי שקשה להוכיחו בשל היותו סובייקטיבי. קשה להוכיח צפונותיו ליבו של אדם, אם לא אמרן במפורש, ומעל לכל ספק סביר. אם תוכיח התביעה רק כי הנאשם צפה תוצאת אך היה אדיש לה, אין די בכך כדי להרשיעו בעבירה של גרימת מוות או עבירה של ניסיון לגרימת מוות. במקרה כזה יורשע הנאשם בעבירות, הקשות בפני עצמן, של הריגה²⁶ או יידוי חפצים לעבר רכב נוסע²⁷.

בעניין זה מצאתי כי בחומר הראיות ישנן די ראיות הדרושות להוכחת היסוד הנפשי הסובייקטיבי, כלומר להוכיח כי הנאשם חפץ ממש בתוצאת מוות בצאתו לידות אבנים מרכבו הנוסע אל רכב הנוסע מולו ואלה טעמי :

ראשית נביא את אמירותיו של הנאשם עצמו בזמן ביצוע העבירות.

אמירתו של הנאשם לאחר הפגיעה ברכב ביום 23/09/2011 כי "אדם שרוצח יהודי לא יפגוש באש הגהינום". אמירה זו אשר הסנגור הודה בה בסיכומיו²⁸ ושתי אמרות החוץ המבססות אותה, הוגשו בהסכמה. אמירה זו שאמר הנאשם, נשמעה על ידי עלי סעדה מיד לאחר שפגעה אבן בשמשת המכונית של משפחת פלמר ומיד כשאמר עלי סעדה כי הרכב שעליו יודתה האבן פגע במעקה הבטיחות.

אמירותיו של הנאשם לעלי בתכוף לביצוע העבירות כי המדובר בפעולת "ג'יהאד" ופעולת "נקמה"

²⁶ עבירה שעונשה בבית משפט מחוזי בישראל עד 20 שנות מאסר ובבית משפט צבאי באזור יהודה ושומרון עד מאסר עולם.

²⁷ עבירה שעונשה בבית משפט מחוזי בישראל ובבית משפט צבאי באזור עד 20 שנות מאסר.

²⁸ אמירה זו נכללה בעובדות כתב האישום.

מושגים אלה הנאמרים בערבית משמעותם אינה "הפחדה" אלא חפץ ברור בתוצאת של מוות, בפרט דברים אמורים כאשר תוצאת המעשה נמצאת והיא ברורה לשני המדברים, רכב הנוסע במהירות שאבן פגעה בשמשתו והוא פוגע בגדר הבטיחות . יש לומר כי בנסיבות תיק זה, אמירות כאלה משליכות על הלך נפשו של הנאשם גם לפני ואחרי אמירתן ככל שהן מתייחסות למעשים דומים שביצע. בשיטה המיוחדת בה נקט הנאשם, זהות הנפגע אינה משנה ולכן הלך נפש כלפי נפגע מסוים, מהווה ראייה להלך נפש לגבי נפגעים אחרים, כאשר הנאשם מבצע עבירה נגד ציבור אנשים ובלבד שהם מקיימים את אותו מכנה משותף שהוא קבע, היותם יהודים או נראים כיהודים.

שנית: אמירותיהם של שותפי הנאשם בדבר חפצו בתוצאת מוות ובדבר חפצם שלהם בתוצאת מוות .

באמרות שהוגשו בהסכמה מצויות אמירותיהם של שותפי הנאשם בדבר חפצם שלהם לגרום מוות וכן כי ידעו על חפצו של הנאשם לגרום מוות. אלה אמירות משליכות על הנאשם עצמו הן כשותפים והן כמי שהלך נפשו היה ידוע לחבריו, באקלים האינטימי של ביצוע העבירות המשותפות . לשם כך נזכיר את מה שנאמר באמרות בעניין זה :

עלי סעדה מסר באמרתו²⁹ כי מטרתם שלו ושל הנאשם בפעילות זו הייתה הרג יהודים והיה ברור לו ולנאשם שמוות הינו תרחיש אפשרי.

מחמד אלבו מאשר³⁰ כי השתתף ביידוי אבנים עם הנאשם פעמיים או שלוש אחרי אירועי יום 23/09/2011, למרות שהיה מודע לכך, כי שיטה מיוחדת זו של יידוי אבנים היא קטלנית ועלולה להביא למוות ומתשובתו עולה בבירור, כי עשה כן בשל אופייה הקטלני של השיטה המיוחדת .

שלישית : ביצוע ניסיונות מרובים ותכופים באותה שיטה גם לפני וגם אחרי גרימת המוות.

ביצוע ניסיונות רבים בזמן קצר מאוד באותה שיטה לאחר שתוצאת מוות ברורה נגרמה, היא "דבר הלמד מסופר" ביצוע שכזה אינו מתיישב עם העדר חפץ בתוצאת מוות.

אדם אשר לא חפץ בתוצאת מוות ומעשהו גרם בכל זאת לתוצאה חמורה, שכזו **יירטע** מביצוע מעשים דומים, ינסה להקטין את נוכחותו בזירה בכלל, או ישנה את שיטת הביצוע כך שהסיכון יצטמצם. **בענייננו ארע ההיפך והנאשם הגדיל את תדירות ביצוע המעשים**, דווקא לאחר מותם של הקורבנות.

מעשים אלה, שבוצעו לאחר גרימת המוות, כפי שניתן להבין מאמרתו של העדים אזולאי ולוסקי היו בעלי פוטנציאל קטלני ביותר ובשני המקרים פגעה אבן גדולה בצד שמאל ושברה את השמשה שליד הנהג .

²⁹ זיכרון הדברים מחקירתו של עלי סעדה בשירות הביטחון הכללי מיום 24/11/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה .

³⁰ אמרתו של מחמד אלבו במשטרה מיום 06/10/2011 הוגש בהסכמה ככל הראיות בתיק זה .

מאמרות השותפים עולה גם כי הנאשם גילה גם ערנות רבה ועקב בכל העת אחר הפגיעות כשהוא חוזר ומנסה לפגוע .

רביעית : מעשים המצביעים על חפץ בתוצאת מוות .

כל הראיות שנאספו ושהוגשו בהסכמה³¹ מצביעות על כך שהנאשם וחבריו יידו אבנים גדולות תמיד בכביש מהיר ותמיד כשהם מכוונות לצד שמאל של הרכב הבא מולם ולשמשה הקדמית. באישומים הקשורים בעדים לוסקי ואזולאי פגעה האבן ברכב בעוצמה, ובנס לא הרגה את הנהג. באישום הקשור לגרימת המוות, פגעה האבן בראשו של המנוח אשר פלמר בעוצמה, גרמה לחבלה חמורה שהיא שבר במפרקת, ונמצאה בתוך הרכב כשהיא מוכתמת בדמו.

לפיכך אני מציע לחברי לקבוע כי הנאשם חפץ בתוצאת מוות בשל הצטברות של אמירות ומעשים אשר לא מותירים מקום לספק סביר בדבר חפצו של הנאשם בתוצאת מוות כזו.

הנה כי כן בעניינו של הנאשם התקיימו ראיות אמירות ונסיבות עובדתיות קיצוניות ביותר המצדיקות הרשעה בעבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה וגרימת מוות בכוונה בכל מעשי העבירה בהם הוכחו היסודות העובדתיים עליהם עמדנו בניתוח הכללי לעיל.

ח. חזקת הכוונה - החזקה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו - המסגרת הנורמטיבית

התביעה ביססה את טענתה להרשעה על חזקת הכוונה, והיא החזקה כי יידוי אבנים על רכב נוסע מצדיק כשלעצמו הרשעה גם בהעדר ראיות פוזיטיביות על חפצו של הנאשם בתוצאת מוות.

אני מציע לחברי להימנע מקביעה גורפת שכזו .

הואיל ומצאתי ראיות פוזיטיביות שכאלה, לא מצאתי לנכון לדון בטענה זו, ולהכריע בה. טענה שכזו נדונה בהרחבה רבה בהכרעת הדין בפרשת ח'ופש³² שם היה יידוי אבנים שהביא לפגיעה רצינית, אך לא הובאו כל ראיות על חפץ בתוצאת מוות. העקרונות שעליהם עמדנו בפרשת ח'ופש, נכונים לשיטתי גם למקרה זה.

כפי שנכתב בפרשת ח'ופש "יידוי אבנים" הוא הגדרה רחבה, לקשת רחבה של מעשים בדרגות חומרה שונות מאוד. ולפיכך אין מקום לקבוע מסמרות ולחוות דעה מה היה קורה בהעדר ראיות פוזיטיביות לחפץ בתוצאה במקרה זה מה גם שהראיות שמצאתי במקרה מיוחד זה יש בהן כדי להשפיע מטבע הדברים על כל דיון בחזקת הכוונה.

ככלל מקום שיש ראיות ברורות אין מקום לדון בחזקות ראיות וכך אני מציע לחברי .

צדדים לעבירה

³¹ מפורש גם ב אמרתו של מחמוד אלבו במשטרה מיום 19/10/2011

³² תיק (שומרון) 1974, 1975, 1976, 2023/11 התובע הצבאי נגד אחמד ח'ופש, נאאל ח'ופש, איהאב ח'ופש ועאדל שתאדה

בכל פרט אישום בו הוכרע הדין לפי הנסיבות העובדתיות, שימש הנאשם כנהג מתריע ומיידה, או כמיידה אבנים ומתריע מתוך הרכב.

מובן שבמקרה זה, ובשיטת ביצוע מיוחדת זו, שבה הכלי הקטלני הוא המכונית עצמה, בשילוב עם האבן - ולא רק האבן, הרי הנהג אינו מסייע או שותף אלא שהוא מבצע בצוותא, בפרט דברים אמורים בעניינו של הנאשם אשר הופלל במקרים רבים כזים גם אם נהג את הרכב ולא זרק בידיו ממש. וגם מקום שלא נכתב בכתב האישום תפקידו המדויק של הנאשם בתוך הרכב.

י. בחינת התקיימות היסודות העובדתיים לכל אישום ואישום

לאור קביעות אלה נבחן כל פרט אישום שבאה עליו הודאה בעובדות לחוד, אם הוא ממלא אחר היסוד העובדתיים והנפשיים הנדרשים להרשעה ואם כן באיזו עבירה.

פרט אישום ראשון:

בחינת העובדות שהוכחו מגלה כי אכן הוקמה חוליה חבלנית וכי אכן חבריה של חוליה זו, ובהם הנאשם, בסופו של יום גרמו מוות בכוונה לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם **בחברות בקבוצה שגרמה מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209 (ב) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.**

פרט אישום שני ושלישי

בחינת העובדות בפרטי אישום אלה לאור ניתוח הראיות, מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של רכב אזרחי שהיא מטרה פגיעה במיוחד. לאור ניתוח היסוד הנפשי קם ספק קל שמא בשלב מוקדם זה של פעילות החוליה, בשיטה המיוחדת, וללא שהתנסו חברי החוליה ביעילותה של השיטה, ספק אם צפה הנאשם באותו השלב של פיגועים ראשונים בשיטה את תוצאה של מוות גם אם חפץ בה. לפיכך אני מציע לחבריי לזכות את הנאשם משתי עבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009, ולהרשיעו תחת זאת בעבירה של יידוי חפצים לעבר רכב נוסע עבירה לפי סעיף 212(3) וסעיף 201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום רביעי:

מעובדות פרט אישום זה מסתבר כי הנאשם לא הכין את האבנים ליידוי מתוך הרכב בשיטה המיוחדת לו, לא חילק תפקידים אלא דיבר על כוונתו לצאת וליידות אבנים ונסוג מכוונה זו כשאחד מחבריו הודיע לו שהוא איננו מוכן, בסופו של דבר חזר בלי שביצע דבר. לפיכך אני מציע לחבריי לזכות את הנאשם מן העבירה ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009 בגין עובדותיו של אישום זה.

פרט אישום חמישי :

בחנית העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה, כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של אוטובוס אזרחי שהוא מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוס זה אכן נפגע מן האבנים ונעצר במקומו דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו .

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של **ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.**

פרט אישום שישי :

בחנית העובדות בפרטי אישום אלה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת, לאחר תכנון מתאים למטרה של מונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מונית זו אכן נפגעה מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו .

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של **ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.**

פרט אישום שביעי :

בחנית העובדות בפרטי אישום אלה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת, לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו אכן נפגעה מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו .

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של **ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209(א) וסעיפים 204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.**

פרט אישום שמיני :

בחנית העובדות בפרטי אישום אלה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת, לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידוי האבנים עליה נעשה בתכוף לפגיעה במכוניות אחרות .

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של **ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209(א) וסעיפים**

[204, 205](#) ו-[201\(א\)2](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום תשיעי:

בחינת העובדות בפרטי אישום אלה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי החפצים לא נעשה אחרי הכנת בשיטה המיוחדת והחפצים היו בקבוקי זכוכית ולא אבנים. בקבוקי זכוכית המיוזים בדרך זו – ספק אם הם בגדר "אמצעי מתאים" לגרימת מוות. הצדדים לא חלקו כי במקרה זה העבירה הנכונה לאישום ולהרשעה היא עבירה של יידוי חפצים לעבר רכב נוסע עבירה לפי [סעיף 212\(3\)](#) ו-[סעיף 201\(א\)2](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009. ואני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

פרט אישום עשירי:

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנת בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידוי האבנים עליה נעשה לאחר פגיעתה של החוליה במכוניות אחרות לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) ו-[סעיפים 204, 205](#) ו-[201\(א\)2](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום אחד עשר:

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנת בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת, לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידוי האבנים עליה נעשה לאחר פגיעתה של החוליה במכוניות אחרות לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) ו-[סעיפים 204, 205](#) ו-[201\(א\)2](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום שנים עשר:

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנת בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת, לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידוי האבנים עליה נעשה לאחר פגיעתה של החוליה במכוניות אחרות לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) ו-[סעיפים](#)

204, 205 ו-201(א)(2) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום שלושה עשר:

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של אוטובוס אזרחי שהוא מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוס זה אכן נפגע מן האבנים, דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות בטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009](#).

פרט אישום ארבעה עשר:

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידוי האבנים עליה נעשה לאחר פגיעתה של החוליה במכוניות אחרות

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות בטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009](#).

פרט אישום חמישה עשר:

בחינת העובדות בפרט אישום אלה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית, שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו אכן נפגעה מן האבנים ואף כתוצאה מפגיעת האבן, **סטה הרכב מן הכביש, התהפך והתדרדר לצידי הדרך**, דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות בטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009](#).

פרט אישום שישה עשר:

מעובדות פרט אישום זה מסתבר כי הנאשם לא הכין את האבנים ליידוי מתוך הרכב בשיטה המיוחדת לו, לא חילק תפקידים אלא נהג ברכב. מחמוד אלבו ביקש לרדת מהרכב, ירד מחמוד אלבו ויידהבעצמו אבן על רכב. גם עיון בראיה שאליה הפנתה התביעה הצבאלית והיא אמרת הנאשם מיום 25/10/2011 אינה משנה תמונה עובדתית ומשפטית זו. אשר על כן אינני מוצא על פי עובדות אלה מקום להרשיע את הנאשם בהעדן יסוד נפשי ועובדתי אף לעבירה של יידוי אבנים.

לפיכך אני מציע לחבריי לזכות את הנאשם מן העבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה בגין עובדותיו של אישום זה.

פרט אישום שבעה עשר:

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של אוטובוס אזרחי שהוא מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוס זה אכן נפגע מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) וסעיפים [204](#), [205](#) ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009

פרט אישום שמונה עשר ופרט אישום תשעה עשר :

בחנינת העובדות בפרטי אישום אלה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית. שהוא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו אכן נפגעה מן האבנים, נהגה אשר פלמר זכרונו לברכה, נפגע פגיעה ישירה בראשו, איבד שליטה ברכב, סטה מן הכביש, התנגש במעקה הבטיחות והתדרדר לצידי הדרך. במהלך התדרדרות הרכב, נפלו על גג הרכב אבנים גדולות ומעכו את הרכב. כתוצאה מכך נהרגו אשר הלל פלמר ז"ל, ובנו הפעוט יהונתן אליהו פלמר ז"ל.

לאחר שהבחינו הנאשם ושותפו כי פגעו ברכב האמור, וזה סטה מן הדרך והתנגש במעקה הבטיחות, אמר הנאשם לעלי "אדם שרוצח יהודי לא יפגש באש הגיהנום" או דברים בעלי משמעות דומה.

השניים המשיכו בנסיעתם במהירות לעבר חלחול, לביתו של עלי. שם עלו הנאשם ושותפו על גג הבית וצפו בזירת הפיגוע מרחוק. לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם במקרה זה כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחבריי להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של גרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009

פרט אישום עשרים:

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של

מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידי האבנים עליה נעשה לאחר פגיעתה של החוליה במכוניות אחרות .
לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של [ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות בטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009.](#)

פרט אישום עשרים ואחד:

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של אוטובוס אזרחי שהוא מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוס זה אכן נפגע מן האבנים בצד הנהג חלונו נשבר, דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו - הנהג הצליח למרבה המזל לשמור על שליטתו ברכב .

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של [ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות בטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009.](#)

פרט אישום עשרים ושניים:

לאחר ביצוע הפיגוע ביום 23/09/2011, ולאחר שצפו על זירת הפיגוע מביתנו של עלי, נסעו הנאשם ועלי שותפו לשטוף את המונית אשר שימשה אותם לביצוע הפיגוע, במכון לשיטת מכוניות בחלחול. כמו כן, הסירו השניים מדבקות וכתוביות שהיו על המונית, ואשר היה בהם כדי להביא לזיהוי המונית ולזיהויים.

מצאתי כי פעולות אלה מקיימות את היסוד הנפשי והיסוד העובדתי לעבירה של שיבוש הליכי חקירה ומשפט עתידיים ולכן אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם ב עבירה של שיבוש הליכי משפט [עבירה לפי סעיף 228 \(א\) וסעיף 201 \(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות ביטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009.](#)

פרט אישום עשרים ושלושה

בחינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של אוטובוס אזרחי שהוא מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוס זה אכן נפגע מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו .

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות . לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של [ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\) לצו בדבר הוראות בטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), התש"ע-2009.](#)

פרט אישום עשרים וארבעה:

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרות של שני אוטובוסים אזרחיים שהיוו מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוסים אלה אכן נפגעו מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009

פרט אישום עשרים וחמישה:

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת, הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של אוטובוס אזרחי שהיווה מטרה פגיעה במיוחד. אוטובוס זה אכן נפגע מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שהופעלו.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009

פרט אישום עשרים ושישה:

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד מכונית זו, ובה הנהג הלל לנדאו נפגעה מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שבהם השתמשה החוליה.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204, 205 ו-201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום עשרים ושבעה:

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו נפגעה מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שבהם השתמשה החוליה.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים](#)

[204](#), [205](#) ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום עשרים ושמונה :

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד. מכונית זו, ובה הנהג דוד לוסקי נפגעה מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שבהם השתמשה החוליה. כתוצאה מפגיעת האבן נופצה שמת הרכב הקדמית, נוצר חור בגב לוח השעונים ברכב וכן נפגעה תקרת הרכב, על פי אמרת הנהג חלפה האבן הגדולה סנטימטרים ספורים מראשו.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204](#), [205](#) ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום עשרים ותשעה :

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד מכונית זו נפגעה מן האבנים דבר המעיד על יעילות האמצעים שבהם השתמשה החוליה.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204](#), [205](#) ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

פרט אישום שלושים :

בחנינת העובדות בפרט אישום זה לאור ניתוח הראיות מגלה כי יידוי האבנים נעשה אחרי הכנתן בשיטה המיוחדת הכנת הרכב המיועד ליידוי בשיטה המיוחדת לאחר תכנון מתאים למטרה של מכונית אזרחית שהיא מטרה פגיעה במיוחד מכונית זו לא נפגעה מן האבנים אך יידוי האבנים עליה נעשה לאחר פגיעתה של החוליה במכוניות אחרות.

לאור ניתוח היסוד הנפשי לעיל הייתה לנאשם גם כוונה לגרום מוות. לפיכך אני מציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\) וסעיפים 204](#), [205](#) ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

כבוד השופט זאב אפיק :

אני מצטרף להכרעת הדין שכתב האב"ד רס"ן אמיר דהאן.

הנאשם מואשם בכתב האישום בשורה ארוכה של עבירות שמרביתם מתייחסות להשלכת אבנים וגם חפצים על מכוניות נוסעות בכביש מס' 60 – ומיעוטן מתייחסות לנושאים שוליים של חברות באיגרון אסור, שיבוש הליכי משפט וכיוצא בזה. על פי הנטען בכתב האישום חבר הנאשם לקבוצה של שותפים ששמה מטרה לעצמה לפגוע בנוסעים ברכבים בדרכי התנועה- ותוך תקופה קצרה של מספר שבועות ביצעה עשרות פיגועים של זריקת אבנים וגם או זריקת חפצים בדרך ציבורית, שחלקם הסתיימו בנזקים של מה בכך- וחלקם גרמו לתוצאות קשות ביותר של פגיעה בחיי אדם, לרבות קטילתם של אשר פלמר ובנו יונתן ז"ל שמכוניתם הידרדרה בכביש לאחר שהושלכו עליה אבנים על ידי הנאשם וחבריו לפעילות העוינת.

הדיון בתיק נמשך זמן רב. רק מיעוט העדים והנאשם נחקרו בפנינו- ובמהלך הדיון הוגשו יתר כל עדויות העדים בהסכמה- ובלא שנחקרו בבית המשפט. בסופו של יום הודה הסנגור המלומד בהשלמת טיעונו בעובדות המפורטות בכתב האישום, תוך שהוא מדגיש כי מרשו כופר בהאשמות המיוחסות לו. דבר זה הקל במובנים מסוימים את גיבוש הכרעת הדיון, אולם אך הוא חייב אותנו להכריע בשאלה האם העובדות שהוצגו בפנינו בתיק מאפשרות להרשיע את הנאשם מעל לכל ספק סביר בכל אחת מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

הסנגור המלומד טען בפנינו כי הנאשם הוא נהג בחברון שבעבר שירת מספר שנים כשוטר ברשות הפלסטינית. הוא לא היה שותף פעיל בשום אירוע של זריקת אבנים או חפצים ממכוניתו לעבר רכבים בצירי התנועה- ופעילות זו במידה ונעשתה מרכבו, בוצעה ללא הסכמתו וידעתו- ונדע לו עלייה רק לאחר מעשה מפי נוסעים שהוביל במוניתו. לדבריו הנאשם הוא אדם נורמטיבי ואב לילדים הנושא בנטל פרנסת משפחתו- והוא לא היה מסכן מונית ששוויה כ-180,000 ₪ באירועים הכרוכים בביצוע פעילות עוינת. לחילופין טען הסנגור כי גם אם הנאשם היה שותף למעשים של זריקת אבנים, מעולם לא התקיים בו " היסוד הנפשי" הנדרש בעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה וגם/ או גרימת מוות בכוונה, בהם מואשם הנאשם. יתרה מזו, המחוקק קבע בצו בדבר הוראות ביטחון עבירה מיוחדת של זריקת אבנים או חפצים על כלי רכב נוסעים- וברוב האירועים שהתרחשו בשנים האחרונות נעשה שימוש בסעיף כנגד משליכי אבנים- והם לא הואשמו בעבירות החמורות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה וגם/ או ניסיון לגרימת מוות בכוונה כפי שארע במקרה לפנינו.

יודגש כי השלכת אבנים לעבר רכב נוסע אינה עניין של מה בכך. אירוע כאמור יכול אומנם להסתיים בנזק שולי בלבד, אולם היו דברים מעולם שהדבר הסתיים בנזקים חמורים, לרבות קיפוח חיי אדם כפי שארע באחד האירועים שלפנינו. לכן יש להתייחס בחומרה לתופעה של זריקת אבנים לעבר רכב נוסע- והעובדה כי המחוקק ייחד עבירה מיוחדת לנושא זה בצו בדבר הוראות ביטחון, אינה שוללת את סמכות התביעה הצבאית להאשים נאשם במעשים אלה גם בעבירות החמורות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה וגם/ או גרימת מוות בכוונה לפי העניין, מקום בו השתכנע כי התקיים היסוד הנפשי של כוונה לפגוע בקורבנות הפיגוע.

לכן השאלה העיקרית בה נדרשנו לעסוק בהכרעת הדין היא האם התקיים בנאשם היסוד הנפשי של כוונה לפגוע באנשים בכל אירוע ואירוע בו היה מעורב בהשלכת אבנים מהמונית שלו. בעניין זה נציין כי גם הנאשם הודה בחקירה בפנינו מספר פעמים בכך שהשלכת אבנים לעבר מכוניות נוסעות יכולה להסתיים בלא כלום, ולעיתים היא מסתיימת בפגיעות קשות בגוף וברכוש. מריבוי המקרים בהם היה הנאשם מעורב באירוע זריקת אבנים תוך תקופה קצרה הסקנו כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי וסביר- והיה עליו לצפות מראש את האפשרות שלפחות חלק מהאירועים יסתיימו באסון, כפי שבאמת ארע באירוע בו נקטלו אב ובנו שרכבם הדרדר לאחר שהושלכו עליו אבנים מהמונית בה נהג הנאשם. בנושא זה לא אוכל להוסיף דבר על אשר כתב האב"ד בהכרעת הדין.

הכרעת הדין של האב"ד מנומקת היטב. הדברים מדברים בעד עצמם- ועל כן החלטתי להצטרף לעמדתו בכל אחד מהנושאים.

כבוד השופט סטיב ברמן :

1. קראתי בעיון רב את הכרעת הדין המקיפה והמלומדת של חברי, יו"ר ההרכב, כב' השופט רס"ן אמיר דהאן, שהיא מלאכת מחשבת בבחינת דבר דבור על אופניו, ואני מסכים עם רוב רובם של ממצאיו וקביעותיו, ובוודאי עם העיקריים שבהם של גרם מוות בכוונה לפי [209\(א\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון (נוסח משולב) (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009 (להלן – "הצו" – "הצו בדבר הוראות בטחון" או "הצו") וכן בעבירה לפי [209\(ב\)](#) לצו של חברות בקבוצה שאחד או יותר מחבריה עברו עבירה לפי סעיף זה, וככל שיש שוני בהכרעות הדין, הוא בהתייחס לחלק מהעבירות האחרות שיוחסו לנאשם.

2. אציין, בהתייחס לפרטי האישום העיקריים של גרם המוות בכוונה - אישומים שמונה עשר ותשעה עשר (גרם מותם של המנוחים אשר פלמר זכרונו לברכה, ובנו הפעוט יהונתן פלמר זכרונו לברכה, שביום שנגדעו חייו באבחה אכזרית טרם מלאו לו שנה), שלאחר שמיעת עדות הנאשם ובשים לב לכך, שנטען בכתב האישום כי גרם המוות היה תוצאה של יידוי אבן אחת לעבר שמשות כלי הרכב שהמנוח אשר פלמר ז"ל נהג בו (כשידוי אבן בודדת זו יוחסה לנאשם שלפנינו, שמשתמע מכתב האישום, כי נהג בכלי רכבו ביד ימין, ואילו ביד שמאל השליך אבן לעבר שמשות כלי הרכב של המנוחים ז"ל) כי התחבטתי לאור כל הנסיבות שקדמו לגרם המוות (פרטי אישום שניים עד שמונה עשר) בין הרשעה בגרם מוות בכוונה כנטען בכתב האישום, לבין הרשעה בהריגה לפי [סעיף 210\(א\)](#) לצו, ומה ששכנע אותי מעבר לכל ספק סביר להרשיעו בגרם מוות בכוונה היו עובדות שעלו מחוות דעת המומחה – קצין מעבדת סימנים וחומרים, שלא באו לידי ביטוי בכתב האישום, כי מדובר לא בהשלכת אבן בודדת כנטען בכתב האישום, אלא בהשלכה בו זמנית מתואמת של שתי אבנים מכלי רכבו של הנאשם דבר שלא הותיר בעיני ספק לגבי יסודות הכוונה והחפץ שבעבירת גרם מוות בכוונה, כמבואר בהמשך.

3. יש לציין, כי בתום פרשת ההגנה, סיכמו ב"כ הצדדים בפנינו בעל פה, וניתנה להם גם האפשרות להגיש השלמות טיעון בכתב. התביעה הגישה השלמת טיעון מטעמה, ובה נכללו, בין היתר, נימוקים, מדוע יש להרשיע את הנאשם, בפרט האישום הנדון, בגרימת מותם בכוונה של **המנוחים זכרונם לברכה**. הסנגור מצדו, הסתפק בהגשת הודעה קצרה, ובה הודיע, כי הנאשם מודה בכל **עובדות** כתב האישום, וכי המחלוקת תתמקד ב"יסוד הנפשי", כאשר, לטענתו, יש להרשיע את הנאשם, אך בעבירות של "זריקת חפצים" לפי **סעיף 212** לצו בדבר הוראות בטחון הדן ב"זריקת חפצים" כשעל פי הוראות סעיף זה - "**הזרק דבר – לרבות אבן**".
4. בטרם הגעתי למימצאי המומחה (שלא תאמו כמפורט לעיל את עובדות כתב האישום בפרטי אישום שמונה עשר ותשעה עשר) לא היה לי כל ספק, שביסוד מעשי הנאשן כוונת זדון **לפגוע**, אבל **לא בהכרח** כוונה ליטול חיים. לפיכך סברתי, בשלב ראשון, כי חסר דבר מה נוסף, שאכן נמצא בחוות דעת המומחה, אשר הוכיח מעבר לכל ספק, כי לגבי הנאשם ושותפו לאירוע גרם המוות, מדובר בתוצאה שמאחוריה כוונה וחפץ ולא יד המקרה. יחד עם זאת, מניתוח כל חומר הראיות, אני סבור, כי בענייננו, בשים לב ל-17 אירועי יידוי אבנים שהנאשם היה מעורב בהם עובר לאירוע בו נגרם מותם של המנוחים ז"ל, ניתן להבחין באיזשהו תהליך שבתחילתו לא היו בהכרח כוונה וחפץ להמית, אשר הלכו והתגבשו מאירוע לאירוע, ורק לעניין זה אני רואה את הדברים בשונה מחברי המלומדים, כב' יו"ר ההרכב השופט אמיר דהאן וכב' השופט זאב אפיק.
5. כפי שצינתי בפתח דברי, קראתי בעיון רב את חוות דעתו של חברי המלומד, כב' השופט דהאן, והתמקדתי, בעקבות הודעת הסנגור לגבי מיקוד המחלוקת בשאלת קיומו של "היסוד הנפשי", במיוחד בניתוח שעשה חברי כב' השופט דהאן בקשר ליסוד זה ככל שהוא נוגע לנאשם.
6. כך למשל, בפרק "**ראיות ליסוד הנפשי הנובעות מן הנאשם**" שבחוות דעתו של חברי, כב' השופט דהאן, מפנה חברי, לדברי הנאשם בעדותו לפנינו ביום 24.1.13, בתשובתו לשאלה אם יכול הוא לדמיין מה עלולות להיות התוצאות מהשלכת אבנים מרכב לרכב, כשעל כך השיב הנאשם: "**ת: יכול להיות שרכב יתהפך ויכול להיות שיהרגו אנשים. הכל יכול להיות במקרה כזה**". [עמ' 8 שורות 46-47] – דא עקא, שאלו דברים שאומר הנאשם **בדיעבד**, לאחר שהוא יודע שזו אכן היתה תוצאת השלכת אבן מכלי רכבו בזמן נסיעה (אף שההסתברות לתוצאה מבעיתה ונוראית של מוות כפי שהיה בענייננו, כעולה מהעובדות שהוכחו בענייננו – איננה גבוהה יחסית; **הסתברות**, שעד גרם המוות נשוא פרט אישום תשעה עשר, **גם לא היתה ידועה**).
7. בהקשר זה מציין חברי, כב' השופט דהאן, גם את שיטת הפעולה (modus operandi) של הנאשם ושותפיו של יידוי אבנים מתוך כלי רכב נוסע לעבר מכוניות נוסעות בכיוון הנגדי, שחזרה על עצמה ואשר לדברי חברי, הלכה והשתכללה, כשבסופו של דבר, נבנה "**נדבך של ניסיון מצטבר בשיטה המיוחדת**" הנדונה.

8. אלא, שגם כאן, העובדות כמתואר בכתב האישום, לא בהכרח מובילות למסקנה זו. כך למשל, בכתב האישום נזכרים כ-28 מקרים של יידוי אבנים - 18 מהם עד (וכולל) האירוע בו ניטלו חי המנוחים ז"ל, כאמור בפרטי אישום שמונה עשר ותשעה עשר, ועוד 10 מקרים לאחר המקרה הנדון שלא גרמו למוות – עובדות שלא דווקא מצביעות על השתכללות השיטה אלא יותר על מקריותה.

9. אין ספק, כי מאותו רגע שבו מזימתם של הנאשם ושותפיו לפגוע בכלי רכב של המנוחים ז"ל "צלחה" והם גרמו למוות המנוחים ז"ל - ידעו הנאשם ושותפיו, כי השיטה שפיתחו עשויה להצליח ועשויה לגרום למוות כשהיא מבוצעת על בסיס הניסיון שצברו בניסיונות שקדמו לאירוע שגרם למוותם של המנוחים ז"ל.

10. ראיתי לנכון מלכתחילה, לבחון את גרס המוות בענייננו גם מנקודת מבט של הסתברות, בין היתר, משום **שהתביעה**, כפי שמציין חברי, כב' השופט דהאן בחוות דעתו (בהסתייגות) - מבססת את טענתה להרשעה, במידה רבה, על חזקת הכוונה בהתייחס ליידוי אבנים, כשלסברתה: **יידוי אבנים על רכב נוסע מצדיק כשלעצמו הרשעה גם בהעדר ראיות פוזיטיביות על חפצו של הנאשם בתוצאת מוות**, וזאת בין היתר, טענה התביעה, על בסיס סברתה, כי - **מוות היא התוצאה הטבעית הנובעת מיידוי אבנים בדרך ובשיטה בהן יידו הנאשם וחולייתו** – סברה שלא בהכרח מתבקשת מהעובדות כמתואר בכתב האישום.

11. בהמשך, ובמידה רבה של צדק, מוסיף חברי, כב' השופט דהאן, בהסתמך על פסיקה קודמת של בית המשפט הצבאי (בפרשת ח'ופש) כי: " **יידוי אבנים**" היא הגדרה רחבה לקשת רחבה מאוד של מעשים בדרגות חומרה שונות מאוד ולפיכך אין מקום לקבוע מסמרות ולחוות דעה מה היה קורה בהעדר ראיות פוזיטיביות לחפץ" ומוסיף, כי הואיל והוא סבור כי יש בפנינו, בהתייחס לנאשם, ראיות ברורות לגבי "חפץ" הרי, ובלשונו, ש- "ככלל, מקום שיש ראיות ברורות אין מקום לדון בחזקות ראייתיות וכך אני מציע לחברי".

12. לאחר שהקשבתי בקשב רב לעדותו של הנאשם עצמו (בשפת המקור) ולאחר שעברתי גם על עדותו המתורגמת לעברית בפרוטוקול הדיון, **ובטרם** עברתי על מימצאי המומחה (שלפיהם שתי אבנים ולא אחת כנטען בכתב האישום הושלכו לרכבם של המנוחים ז"ל בו זמנית וגרמו למוותם) סברתי, כי יש הבדל, בכל הנוגע ליסוד הנפשי של הנאשם **עד לאירוע נשוא אישומים שמונה עשר ותשעה עשר בו ניטלו חייהם של המנוחים ז"ל**, להבדיל מהיסוד הנפשי שמתקיים בנאשם לאחר אירוע זה, בהתייחס לפרטי אישום עשרים ואילך.

13. כך סברתי, שכן בעיני, היה חסר דבר מה נוסף, שישתור אמירות, של הנאשם שאינן מופרכות על פניהן, למשל - שאין הגיון בכך שייקח רכב חדש יחסית השווה כ-180,000 ₪ (שנה על הכביש בעת האירועים נשוא כתב האישום – ס.ב.) המשמש לפרנסתו כנהג מונית וישתמש בו לביצוע העברות המיוחסות לו, מה עוד שבשלב ראשון (עד השלמת הטיעון בכתב שהגיש סנגורו, הכוללת הודאה

בעובדות כתב האישום אך כפירה באשמה) הוא כפר גם בביצוע מרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום והודה רק במיעוטן.

14. לא למותר גם לציין, כי להבנתי, להבדיל מיידוי אבנים מנקודה נייחת לעבר מכוניות נוסעות, כשאז מדובר בנקודה שמיידי האבנים בוחרים מראש בקפידה על מנת שתהווה "אמצעי מתאים" לפגיעה ברכב נוסע, ההיגיון אומר, כי בהתייחס לפעולת יידוי אבנים מתוך מכונית נוסעת, עצם הסיכוי לפגיעה ברכב שבא ממול, ולא כל שכן הסיכוי לפגיעה דווקא בנהג עצמו הוא נמוך מאד. במיוחד אמורים הדברים, בהתייחס למי שנוהג בכלי הרכב ומיידה אבנים, בו זמנית (**כדוגמת הנאשם**), כאשר הוא נוהג ביד ימין, ובידו השמאלית מיידה אבנים, כאשר ההסתברות לעשיית שתי הפעולות בו זמנית וביעילות - נמוכה.

15. כך שגם מטעם זה, בהתייחס למקרה שבו מצאו המנוחים ז"ל את מותם, נטיתי עד שעברתי על המימצאים החשובים בחוות דעת המומחה שלא באו לידי ביטוי בכתב האישום, שלא לייחס לנאשם צפייה לתוצאה בהסתברות גבוהה של גרימת מוות ביידוי האבנים שהיה שותף להם.

16. כשזו הייתה מסקנתי באותו שלב, נטיתי גם לסברה, כי בהיעדר ציפייה במידה מספקת לתוצאה שבפועל נגרמה, הרי שכדי להרשיע את הנאשם בגרימת מוות בכוונה עלינו להיות משוכנעים, ראשית לכל, כתנאי הכרחי אך לא מספיק, בקיומו - מעבר לכל ספק סביר - של "חפץ" מבחינת הנאשם בתוצאה הנדונה. אלא, שמעובדות כתב האישום לגבי **יידוי אבן בודדת** לעבר רכבם של המנוחים ז"ל, לא השתכנעתי, **כי עד לאירוע בו נגרם מותם של המנוחים ז"ל**, נתקיים בנאשם יסוד זה, **להבדיל מכוונת זדון לגרום לפגיעה כלשהי** שקשה מאד לצפותה במדויק, דווקא בידיעה, כי ההסתברות לגרם מוות מאד נמוכה, בשים לב לעובדה, כי עד אותו מועד, ולמרות 17 ניסיונות, לא הושגה, למרבה המזל, התוצאה הנוראה שהתרחשה, בסופו של דבר, כאמור בפרט אישום תשעה עשר.

17. אציין גם, **כי להבנתי**, ההסתברות לגרם מוות ביידוי **אבן** מתוך כלי רכב נוסע לעבר כלי רכב נוסע אחר, נמוכה למדי גם בשל משקלו הגבוה של יסוד האקראיות, כגון: היעדר ידיעה, אם **ברגע יידוי האבן** מתוך כלי רכב בנסיעה (שבחירתו תלויה בהימצאותו של כלי רכב הבא מהכוון הנגדי ואף זאת לאחר שזוהה כמטרה "מתאימה" לפגיעה) מה יהיו התנאים הסביבתיים: האם - למשל - באותו חלקיק שנייה שתיוודה האבן (ובהנחה שתיפגע בכלי הרכב הבא ממול, ותפגע גם ישירות בנהג ו/או שתחטיא אותו אך תגרום לאבדן שליטתו ברכב) - יהיה קיים גם מדרון שאליו עלול הרכב הנפגע להידרדר, ובכך לגרום לתוצאה, כפי שהיתה בענייננו, או לגרום לאבדן שליטה בכלי הרכב הנפגע ובעקבותיו, להתנגשות כלי הרכב הנפגע מהיידוי בכלי רכב אחר (כפי שקרה אך לפני מספר שבועות, כתוצאה מיידוי אבנים מנקודה **נייחת**).

18. לכן ובהתייחס לאירועי יידוי האבנים המפורטים בכתב האישום עד סמוך לפני התרחשות גרם המוות נשוא אישומים שמונה עשר ותשעה עשר, התקשיתי מלכתחילה להגיע למסקנה לגבי

ציפייה ל"תוצאה הטבעית" של מעשי הנאשם, שכן התוצאה הטבעית, היא איננה בהכרח זו שקרתה כאמור בפרטי אישום תשעה עשר, אלא דווקא כל 17 המקרים האחרים שקדמו לו, **בהם לא גרם יידי של אבן למותו של אדם**. ולפיכך, הגעתי מלכתחילה, לכלל דעה, כאמור לעיל, כי בהתייחס ליסוד הנפשי של הנאשם, עלינו להתמקד במידה רבה ברכיב ה"חפץ" לעומת רכיב הציפייה.

19. בהקשר זה, מציין חברי כבוד השופט דהאן, כי לאחר מעשה אמר הנאשם, כי: **"אדם שרוצח יהודי לא יפגוש באש הגהינום"** אך דברים המעוררים בעתה, המבטאים השקפת עולם, שלמרבה הצער, איננה נחלתו הבלעדית של הנאשם. עם זאת, העובדה, כי כך אמר הנאשם **לאחר מעשה**, מקוממת ככל שתהיה, עדיין, בעיניים משפטיות (ואלה העיניים שדרכן חייבים להיבחן מעשי כל נאשם ואמרותיו) - אין בה כדי ללמד, בהכרח, על כך כי הייתה לנאשם שבפנינו כוונה **מראש** להמית, והיא יכולה להיות גם סוג של אמירה הנאמרת לאחר מעשה, ע"מ להצדיק בדיעבד תוצאה, שמלכתחילה - דווקא לא חפצו בה.

20. במילים אחרות, כפי שמציין חברי, כב' השופט דהאן, בחוות דעתו - הרשעה בגרימת מוות בכוונה מחייבת למעשה, בין היתר, קיומם של שלושה יסודות - קודם כל יסוד עובדתי, והוא שהאמצעי שנעשה בו שימוש על ידי הנאשם הוא **"אמצעי מתאים"** לגרם מוות כשאל יסוד זה מתווסף יסוד נפשי, דו-ראשי, האחד - **"צפייה של תוצאת מוות המכונה גם יסוד נפשי אובייקטיבי"** בלשון של חברי, והאחר: **חפץ בתוצאת מוות שכזו חפץ זה מכונה גם יסוד נפשי סובייקטיבי"**.

21. לא למותר לציין, כי כמעט תמיד היסוד של "אמצעי מתאים" ילך יד ביד עם "צפייה של התוצאה" - שכן, כשהאמצעי איננו מתאים לגרימת מוות, ממילא לא קיימת גם צפייה של השגת תוצאת מוות. בהקשר זה, אציין פסיקה העוסקת, בין היתר **ובעקיפין**, בשילוב של שני אלמנטים אלה ("האמצעי" ו-"הצפייה"), כשדברי מכוונים לפסה"ד **בע"פ 196/64 בש נ' היועמ"ש, פ"ד יח(4) 569** (וראה גם **ד"נ 15/64 בש נ' היועמ"ש, פ"ד יט(1) 309**).

22. באותו מקרה, שנדון בו אמנם אישום של גרם מוות ברשלנות, הורשע נאשם בגרם מוות ברשלנות, בשל כך שהשאייר בחצר ביתו מקרר שפעוטות נכנסו לתוכו, ולאחר סגירת דלתו, מצאו בו את מותם (שכן דובר במקרר ישן מהסוג שהיה בו מנגנון נעילה שניתן לפתיחה רק מצידו החיצוני של המקרר, שלא כמו במקררים המיוצרים מזה עשרות שנים, שאין בהם עוד מנגנון נעילה כאמור, אלא סגירה במגע שדי בלחץ קל מבפנים כדי לגרום לפתיחתו).

23. באותו מקרה, הדיון התמקד בשאלה אם היה על הנאשם לצפות אפשרות שפעוטות ייכנסו למקרר נטוש ויינעלו בתוכו, ויימצאו בו את מותם, כאשר בית המשפט העליון קבע, כי השאלה איננה אם הנאשם הקונקרטי צריך היה לצפות תוצאה כאמור אלא אם "האדם הסביר" כפי שבית המשפט רואה אותו אמור היה לצפות את התוצאה הנדונה; שאלה, שבית המשפט השיב עליה בחיוב,

לאמור: כל אדם סביר חייב לצפות בדרגה גבוהה של הסתברות - כי (בהינתן מקרר שאינו ניתן לפתיחה מציוד הפנימי - ס.ב.), עלולים פעוטות להינעל בתוכו ולמצוא עקב כך, את מותם.

24. אף שבאותו מקרה לא נדון במישרין קיומו של "אמצעי מתאים" הנבחן במיוחד במקרים של גרם מוות בכוונה, עדיין בבסיס אותה הרשעה קיימת ההנחה, שיצירת מצב שאין בו אפשרות לפתיחת דלת המקרר מצדה הפנימי - היא אמצעי מתאים, לגרימה, בהסתברות גבוהה, של מוות לפעוט שננעל בתוכו - ולכן ניתן היה לקבוע כי הייתה קיימת חובה - שהופרה - לצפות את האפשרות לגרימת המוות שהתחרשה. לא כן - סברתי מלכתחילה בענייננו, כאשר - לפחות עד לקרות האירוע בו ניטלו חיי המנוחים - העובדות היו, כי ההסתברות לגרימת מוות מיידוי אבן בודדת מכלי רכב הנמצא בנסיעה לעבר כלי רכב אחר הנמצא בנסיעה, היתה נמוכה ביותר. ובמילים אחרות: לאור הסתברות נמוכה לגרם מוות מיידוי אבן בודדת מכלי רכב נוסע אחד למשנהו, התבקשה, במידה רבה, מסקנה כי יידוי אבן בודדת (על ידי נהג כלי רכב ותוך כדי נהיגה) אינו בגדר "אמצעי מתאים" לגרם מוות בכוונה, ולכן בהתייחס לשימוש באמצעי זה (יידוי אבן בודדת על ידי נהג בזמן נהיגה) ראיתי קושי לקבוע מסמרות לגבי צפייה לתוצאה של גרם מוות.

25. לא למותר לציין לעניין זה, כי באחד המקרים של יידוי אבנים שיוחסו לנאשם בכתב האישום (פרט אישום חמישה עשר) גרם יידוי האבן לאבדן שליטה בכלי הרכב הנפגע ולהתדרדרותו אך ללא גרם מוות למי מנוסעיו, כאשר לגבי גרם המוות בענייננו (האמור בפרטי אישום שמונה עשר ותשעה עשר), עולה מהעובדות, כי - ייתכן, שמה שגרם למות המנוחים ז"ל, לא היתה בהכרח התדרדרות כלי הרכב לצד הדרך, אלא מפולת סלעים עליו לאחר התדרדרותו, רוצה לומר: שהיה בענייננו אלמנט נוסף שייתכן שהוא שגרם למות המנוחים ז"ל, ואשר לא היה ניתן לצפייה על ידי הנאשם.

26. בענייננו, על פי עובדות כתב האישום בהתייחס לפרטי אישום שמונה עשר ותשעה עשר שעניינם גרימת מוות בכוונה, מדובר (כמפורט בפרט אישום שמונה עשר) ביידוי של אבן בודדת אחת בלבד לעבר כלי רכבם של המנוחים ז"ל אשר פגעה גם בשמשתה. וכשזו היתה התשתית העובדתית לפי כתב האישום, נטיתי, כאמור לעיל, בטרם עברתי על חוות המומחה, להתייחס לאירוע גרם המוות בענייננו כפי שהיה לגבי 17 אירועי קדם האישום שקדמו לו, היינו הסתברות נמוכה לגרימת מוות מיידוי של אבן בודדת כשעל פניו אין מדובר ב"אמצעי מתאים", במיוחד אם מי שמידה את האבן הוא הנהג, אשר אוחז ביד ימין בהגה ובידו השמאלית מיידה אבן, ולכן, וכאמור לעיל, התקשיתי בתחילה לייחס לנאשם ציפייה לתוצאת המוות שהתרחשה.

27. במילים אחרות, התחבטתי בשלב ראשון, בהתייחס לפרטי אישום שמונה עשר ותשעה עשר, לגבי הרשעת הנאשם בעבירת גרימת מוות בכוונה לפי סעיף 209(א) לצו בדבר הוראות בטחון ובעבירה לפי סעיף 209(ב) לצו, לגבי חברות בקבוצה שאחד או יותר מחבריה עברו עבירה לפי סעיף 209(א) לעומת הרשעה בעבירת הריגה לפי סעיף 210(א) לצו בשים לב לכך, שבהתייחס לאישום זה, נאמר בפרט אישום שמונה עשר, כי כאשר רכבם של המנוחים ז"ל "...היה במרחק של מטרים ספורים

מהם, יידו לעברו הנאשם ושותפו, תוך כדי הנסיעה, את האבן הנותרת. האבן פגעה בשמשה הקדמית של הרכב".

28. כאמור לעיל, הסתבר, מחוות דעת המומחה – קצין מעבדת סימנים וחומרים, שבפועל העובדות שהתרחשו שונות מהמתואר בכתב האישום, ובעיקר, שבשמשת הרכב הקדמית היו שתי כניסות של שתי אבנים (ולא אבן אחת כאמור בכתב האישום). שתי אבנים, שנמצאו שתייהן בתוך כלי הרכב: האחת - "אבן" שמידותיה 9*11*13 ס"מ שנמצאה במושב הקדמי הימני והאחרת - "אבן" שמידותיה 5*16*18 ס"מ שנמצאה ברצפת המושב האחורי ועליה סימני דם (שזוהו כסימני דמו של המנוח אשר פלמר ז"ל שנהג ברכב, בעקבות פגיעת האבן בראשו). ומדוע אני כותב "אבן" במרכאות כפולות? משום שאין מדובר באיזושהי אבן טבעית שאדם מרים וחופן בכף ידו אלא בשני גושי בטון (להבדיל מאבן טבעית), שאפילו לא היו על אחד מהם סימני דם, עדיין אפשר היה לומר בוודאות שהם יודו לעבר כלי רכבם של המנוחים ושאינו מדובר באבנים שחדרו לכלי הרכב במהלך התדרדרותו לצד הדרך.

29. סיכומו של דבר, שבסופו של יום הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ושותפו לעבירה נשוא פרטי אישום שמונה עשר ותשעה עשר, כאמור לעיל - בפעולה מתוזמרת ומסונכרנת, לאחר שכלולו המשמעותי של האמצעי שפיתחוהו בשלבים הקודמים אגב "ניסוי וטעיה" - יידו באופן סימולטני שתי אבנים לעבר שמשת הרכב הקדמית כשתייהן פוגעות בשמשה הקדמית בקרבה יחסית זו לזו (קטנה מרוחב שימשה קדמית של כלי רכב פרטי) דבר שחייב גם נסיעה במהירות מתאימה להשגת תוצאות "מיטביות" משימוש באמצעי זה שפותח על ידי הנאשם ושותפיו (המתחלפים) וגם מיומנות רבה שנרכשה ב-17 הניסיונות שקדמו לאירוע גרם המוות – כל אלה עובדות שאכן מצביעות על שיטה שפותחה ומיומנות שנרכשה - "נדבך של נסיון מצטבר" כדברי חברי, כב' השופט דהאן; עובדות הזועקות, לפי ראייתי, גם "כוונה" וגם "חפץ" מעבר ל"עצימת עיניים" גרידא, שגם בה היה די בנסיבות שהוכחו, כתחליף ליסודות אלה, לו היה צורך בכך (ואין צורך).

30. כאמור לעיל, המסקנה כי הרכב נפגע משני גושי בטון שנזרקו עליו בעת ובעונה אחת אינה נזכרת בכתב האישום והיא עלתה מחוות דעת המומחה, אלא שזו המסקנה המתחייבת על בסיס מימצאים עובדתיים בדוקים ומוכחים בחוות דעת אלה שהן חלק מחומר הראיות שהוגש בהסכמה, כך שהיא מתאפשרת על יסוד [סעיף 129\(ב\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009, משהתקיימו גם תנאיו.

31. לאור כל האמור לעיל, מובן מאליו שיש לדחות על הסף את טענות ב"כ הנאשם, לפיהן יש להרשיע את הנאשם, אך בעבירות של "זריקת חפצים" (כ-28 עבירות) שדינה של כל אחת מהן, במקרה שבוצעה כנגד כלי רכב נוסע, הוא עד 20 שנות מאסר. לפיכך, לאור הדברים שלעיל, אני מסכים גם עם רוב רובן של ההרשעות שמציע חברי, כב' השופט דהאן, להרשיע בהן את הנאשם, היינו, קודם כל: בעבירות של גרימת מוות בכוונה לפי [סעיף 209\(א\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון, וכן בעבירה של חברות בקבוצה שגרמה מוות בכוונה [\(סעיף 209\(ב\)\)](#) לצו.

32. לגבי העבירות האחרות, הואיל ובסדרת העבירות שביצעו הנאשם ושותפיו יש איזושהי התפתחות הדרגתית, אני סבור שבתחילת הדרך ועד לאישום מס' 15 – יידווי אבן שגרם להתהפכות כלי רכב (ללא גרם מוות) ניתן לייחס לנאשם עבירות לפי [סעיף 212\(3\)](#) של זריקת חפצים לעבר כלי רכב נוסע. ואולם, מאותו מועד ואילך כשקיימת מודעות ממשית אצל הנאשם ושותפיו לתוצאות מסתברות של מעשיהם (התדרדרות כלי רכב לצד הדרך שעלולה לגרום למוות), ובנוסף - שכלול שיטת הביצוע, אני סבור כי ניתן כבר לייחס לנאשם בכל המקרים הבאים של יידווי האבנים (שלאחר פרט אישום חמישה עשר ואילך) עבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה לפי [סעיפים 204](#), 205 ו-201, (למעט פרט אישום 16, כמבואר להלן).

33. בהתייחס לפרט אישום 16, שבו נטען, כי הנאשם עצר את כלי הרכב שלו ואחד משותפיו ירד מכלי הרכב ואסף/ויידה אבנים – הדבר לא היה בשליטת הנאשם ולכן, מקובלת עלי הצעתו של אב"ד ההרכב, כב' השופט אמיר דהאן, לזכות את הנאשם בפרט אישום זה.

פסיקתא :

הנאשם זוכה מן העבירות האמורות בפרטי האישום :

- בפרט אישום מספר 2 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.
- בפרט אישום 3 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.
- בפרט האישום מספר 4 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.
- בפרט האישום מספר 16 זוכה הנאשם מעבירה של ניסיון לגרימת מוות בכוונה.

הנאשם הורשע בעבירות האמורות בפרטי האישום הבאים :

בפרט אישום מספר 18 ו- 19 הורשע הנאשם פה אחד בעבירות של גרימת מותם בכוונה של אשר פלמר ז"ל ויהונתן פלמר ז"ל.

בפרט האישום הראשון הורשע הנאשם פה אחד בחברות בקבוצה שגרמה מוות בכוונה. עבירה לפי [סעיף 209 \(ב\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרטי האישום 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15 הורשע הנאשם ברוב דעות בעבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) ו**סעיפים 204, 205** ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרטי אישום 16, 17, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30 הורשע הנאשם פה אחד בעבירות של ניסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי [סעיף 209\(א\)](#) ו**סעיפים 204, 205** ו-[201\(א\)\(2\)](#) לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרטי אישום 2, 3 ו- 9 הורשע הנאשם פה אחד בעבירות של של יידוי חפצים לעבר רכב נוסע עבירה לפי [סעיף 212\(3\)](#) ו**סעיף 201(א)(2)** לצו בדבר הוראות בטחון [נוסח משולב] (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

בפרט אישום מספר 22 הורשע הנאשם בעבירה של שיבוש הליכי חקירה ומשפט עבירה לפי [סעיף 228 \(א\)](#) ו**סעיף 201 (א)(2)** לצו בדבר הוראות ביטחון **[נוסח משולב]** (יהודה והשומרון) (מס' 1651), התש"ע-2009.

ניתנה היום 02/04/2011 בפומבי ובמעמד הצדדים

אמיר דהאן 54678313-5348/11

שופט

שופט

שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן